

Видѣлината.

Многоценниятъ
бисеръ.

Да се не смуцава
сърдцето ви!

ПЛОВДИВЪ

1925.

ВЕРХНИЙ

МОТОЦИКЛ

СНОВ

ТА СЕ НЕ СМЫЛБА

СРБИЈЕТО БИ

УРЕДНИК

1935

Видѣлината.

„Вие сте видѣлината на свѣта“
Ев. Мат. 5:14.

Миналата бесѣда говорихъ за солта — първиятъ божественъ елементъ въ живота, а днесъ ще говоря за втория елементъ — Видѣлината. Ще се постарая да предамъ думитѣ Христови на съвремененъ езикъ, на езикъ, който се говори въ XX вѣкъ. Какво подразбира Христосъ подъ думата „видѣлина“? Всѣка дума има свой смисълъ. Само когато тя произвежда известенъ ефектъ въ ума или въ сърцето на човѣка, само тогава е разбрана. Ако вземете кибритена клечка, може да разберете нейниятъ ефектъ само тогава, когато я запалите, иначе тя е безсмислена. Следователно, думитѣ въ говоримия езикъ сж кибритени клечки, и всѣки трѣбва да има своя кутия и запалка, за да може да запали на време своята клечка, сир. всѣка дума да може да произведе своя ефектъ. Не трѣбва да бждемъ като малкитѣ деца — само да вадимъ клечки отъ кутията, да ги палимъ и да ги хвърляме. Това не е никаква философия.

Има много съвременни писатели, които постоянно вадятъ клечки, палятъ ги и ги хвърлятъ. Питамъ, какъвъ ефектъ могатъ да произведатъ тѣхнитѣ тъй запалени клечки? Вие сами сждете, какъвъ е ефектътъ отъ такова едно палене. Въ бждеще речъта трѣбва да бжде осолена, да съдържа въ себе си видѣлина. За виделината имате още смжтно понятие. Думитѣ „свѣтлина“ и „видѣлина“ сж отъ едниъ и сжщъ коренъ, но свѣтлината е отражение на видѣлината. Видѣлината е съединение на онзи божественъ елементъ, който се отнася вече къмъ човѣшкия умъ, сир. който ни прави да разсжждаваме разумно, да имаме логика, съдържание и смисълъ въ нашата мисълъ. Въ съвременната наука физицитѣ спорятъ върху свѣтлината, дали иде отъ слънцето или е нѣщо друго. Има учени, които оспорватъ, че иде отъ слънцето, а подържатъ, че тя е особна енергия, която, като дойде до земната поврѣхностъ, разбива се о нея и дава едно отражение на свѣтлина. Видѣлината е единъ вжтрешенъ процесъ. Тя е единъ елементъ, който може да се опита всѣкога. Видѣлината е най-реалното нѣщо въ свѣта. Тя е хиляди пжти по-реална отъ този свѣтъ: тя създава човѣшката мисълъ, желанията, тя е проводникъ въ духовния свѣтъ и сжществува въ видъ на съвременния етеръ; тя е обвивка на човѣшкия духъ, на човѣшкия умъ, и безъ нея никой не може да мисли и да чувствува. Всички онѣзи,

4

които сж следвали въ училище, минали сж презъ гимназия, изпитвали сж трудности при решаване на нѣкои задачи, знаятъ, че отношенията на тѣзи задачи не се проясняватъ изъ единъ пжтъ, но, като поработятъ нѣколко време върху тѣхъ, свѣтне имъ нѣкаква свѣтлина и отношенията се проясняватъ. Видѣлината именно прояснява. Ще ви дамъ нѣкои правила, за да можете да провѣрвате всичко, защото не ви говоря само на теория, а ви говоря върху положителна наука, която може да се провѣри на опитъ. Видѣлината е здравословното състояние на човѣшкия умъ, атмосфера, въ която човѣкъ трѣбва постоянно да живѣе. Когато писателитѣ изгубятъ тази свѣтлина, тѣ ставатъ безплодни; когато учителитѣ я изгубятъ, изгубватъ своитѣ методи и не могатъ да преподаватъ; когато майкитѣ я изгубятъ, липсва имъ търпѣнието и любовта и не могатъ да възпитаватъ. Ако нѣмате видѣлина въ себе си, не може да се прояви у васъ любовъ, истина. Христосъ казва: „Вие сте видѣлината“. Кои „вие“? Първиятъ елементъ е солта, законътъ на равновесието, който държи всички сили въ равновесие; вториятъ елементъ е видѣлината, тя въздига и възраства нѣщата, сир. всички мисли и желания въ видѣлината растатъ и се развиватъ по-правилно. Човѣкъ, който живѣе въ видѣлина, е като плодно дърво, което расте на плодородна почва, въ него всички плодове узрѣватъ. Когато въ вашия умъ има брожение на философски мисли, още не се радвайте. Това е може-би, едно цвѣтене. За да опитате, да ли имате видѣлина, провѣрете да видите, да ли тѣзи мисли, които сж у васъ, ще завържатъ, да ли тѣ ще хванатъ корени. Когато човѣкъ не е готовъ да умре за една своя мисълъ, това значи, че тя не е родена въ него. Преди да пристѣпя да ви разясня по-надълго този въпросъ, ще наведе единъ примѣръ изъ българския животъ. Азъ съмъ си задалъ за задача да оживя тѣзи примѣри, да имъ дамъ съдържание. Този примѣръ, който ще ви дамъ, е отъ мнозина слушанъ, но азъ ще му дамъ новъ характеръ. Разказватъ, че нѣкой турчинъ, въ време на подтисничеството върху българитѣ, посетилъ единъ български чорбаджия. Като влѣзълъ въ стаята му, вижда на стената три икони и до тѣхъ едно горящо кандилце. Иконитѣ били: Св. Богородица, Св. Георги на конь и Св. Никола. „Защо ти сж тѣзи три картини?“ запита той чорбаджията. — „Тѣ ме пазятъ отъ всички злини, и досега зло не ме е сполетѣло“, му отговорилъ чорбаджията. — „Чудно нѣщо, азъ имамъ толкова слуги, плащамъ имъ богато, но тѣ не ме пазятъ така“, казва турчинътъ. „Колко струватъ тѣзи икони?“ попиталъ той. Купува той три икони, занася ги въ кѣщи и поставя предъ

тѣхъ запалено кандило. Изпъжда отъ кжщата си всички слуги и казва: „вече не ми трѣбватъ слуги, азъ си намѣрихъ вѣрни хора, които да ми пазятъ кжщата“. Но една вечеръ влизатъ крадци въ кжщата му и го обиратъ. Пристѣпва той къмъ Св. Богородица и ѝ казва: „отъ тебе нѣма какво да се оплаквамъ, ти си млада жена, имашъ и малко дете, има съ какво да се занимавашъ“. Обръща се къмъ иконата на Св. Георги и казва: „и отъ тебе нѣма какво да се оплаквамъ: ти си младъ човѣкъ, трѣбва да си езишишъ коня, да си правишишъ удоволствие“. Обръща се най-после къмъ Св. Никола и му казва: „ти си старъ човѣкъ, нѣмашишъ нито дете, нито конь да езишишъ, и затова тебе ще те накажа“. И наистина, обърналъ иконата на Св. Никола надолу съ главата. Следъ това, Св. Никола намѣрилъ по единъ или по другъ начинъ ограбеното богатство, и съ това било отмѣнено наложеното му наказание. И турчинътъ казалъ: „е така те искамъ“.

Какво представлява Св. Богородица? Тя представлява жената съ нейното сърце: детето е сърцето, което тя възпитава. Човѣкъ е дошълъ въ свѣта да възпита, да възроди своето сърце, да го отгледа като дете. Питате: „Защо женитѣ раждатъ?“ Чрезъ закона за раждането Богъ ви учи, какъ да възпитате своето дете, сир. какъ да отглеждате вашето сърце. Ако майката даде на детето си чисто млѣко, то ще бжде здраво, но ако млѣкото е покварено, детето ще умре. Какво представлява иконата Св. Георги? Св. Георги представлява човѣшкиятъ умъ, а коньтъ — неговото физическо тѣло. Човѣкъ трѣбва да ези своя конь; който не ези коня си, той ще го изгуби. Коня трѣбва добре да храните, но не да го прехранвате, да не преяжда. Какво представлява иконата Св. Никола? Св. Никола представлява човѣкъ съ добро сърце и добъръ умъ, който се е качилъ на най-високото положение на живота, на разумния божественъ животъ; той трѣбва да се занимава съ възпитанието на цѣлото човѣчество, за него всички хора трѣбва да бждатъ като деца, той трѣбва да се жертвува за другитѣ тѣй, както майката жертвува себе си за децата си; както Св. Георги глади и добре храни своя конь, тѣй и разумнитѣ стари трѣбва да отглеждатъ младитѣ и съ своя умъ и сърце да ги подтикватъ къмъ разуменъ животъ. Затова казва Христосъ: „градъ върху планина не може да се укрие,“. Ако вие имате виделина, ще можете да го откриете. Ако ви разгледа ржката нѣкой хиромантъ, ще ви каже, имате ли виделина или не, тѣй както, когато влѣзете въ единъ европейски градъ, по наредбата на града, по кжщитѣ, познавате какви сж хората. Като влѣзете въ една кжща, познавате какво обича домакинята.

Ако преодолюва червеният цвятъ, тя е жена на желанията, променчива е. Ония, които носят червени шапки, пояси, схващатъ, че свѣтътъ е поле за борба, че трѣбва да се борятъ. Не отричамъ борбата, но тя трѣбва да бѣде основана на единъ божественъ законъ, тя трѣбва да съгражда живота; разрушава ли го, тя е анархия. Въ борбата се цели свобода, а видѣлината има за целъ тъкмо това—да ни направи свободни. А подъ думата „свобода“ се разбира божествена хармония въ нашитѣ мисли и желания, да се уреди всичко въ свѣта, сир. всѣки да бѣде на своето мѣсто, всѣки да използва условията, които се криятъ въ неговия мозъкъ, въ неговото сърце. Съвременнитѣ учени постоянно теглятъ мозъцитѣ на умрѣли хора за разни изследвания. Въ мозъка именно се отбелязва човѣшката мисълъ. Той е градина. Каквато е почвата въ човѣшкия мозъкъ, такива ще бѣдатъ и неговитѣ мисли. Въ човѣшкия мозъкъ има сжщитѣ зони, както върху земята. Въ него растатъ мислитѣ тъй, както на земята растатъ цвѣтята. Всѣка мисълъ си има форма. която може да носи характера на една овца, на единъ вълкъ, на една мечка, на една лисица, на една змия, на единъ паякъ, на една мравка, и всички тѣзи форми сж качества, които образуватъ човѣшкия характеръ. И тази видѣлина влиза по сжщия законъ, както свѣтлината слиза отгоре, и въздига всичко у човѣка. издига и добритѣ и лошитѣ животни, безразлично, да ли тѣ сж вълци или овци, и, когато тѣзи животни се оплакватъ на видѣлината, че има страдания, тя имъ казва: „не бойте се, догодина азъ пакъ ще ви създамъ, само поработете малко“. Когато се оплакваме, че въ нашия животъ има страдания, видѣлината казва; „внимайте, азъ ще създамъ у васъ необходимото“. Но тя не търпи съмнение, малодушие, безвѣрие — това сж отрицателни качества. Видѣлината, това е единъ животъ на божествената хармония, и само човѣкъ, у когото има тази хармония, може да изпита величието на видѣлината. Видѣлината е единъ разуменъ елементъ. Съвременитѣ физици казватъ за свѣтлината: ако се срещнатъ свѣтлини отъ два противоположни полюса съ различни дължини и вибрации, тѣ се неутрализиратъ, и тогава се образува тъмнина. Сжщото е и съ видѣлината. Мжжътъ е единиятъ полюсъ на видѣлината, жената — другиятъ. Събиратъ се, за да образуватъ една божествена хармония. Тѣ ще образуватъ такава хармония, ако дължината на тѣхнитѣ вибрации сж еднакви. Тогава се създава у насъ чувството любовъ; тогава ние усѣщаме разширение на ума, на сърцето. Но непременно двамата трѣбва да произвеждатъ видѣлина. Христосъ като казва: „вие сте видѣлината“,

подразбира всички други. Когато казва: „Азъ съмъ видѣлина“, Той подразбира: „Азъ и Отецъ Ми“. Единъ човѣкъ не може да оправи свѣта, и когато казва нѣкой: „азъ ще оправя свѣта“, той не разбира закона. Трѣбва всѣкога двама, четирима, шестима, осмина и т. н., двойки, само двойки трѣбватъ, отъ които ученицитѣ плачатъ. Двойкитѣ, това сж законитѣ на съграждането. Тѣзи двойки сж въ стълкновение съ единицитѣ. Турете къмъ тѣхъ една единица, ще имате тройки, които следъ това ще станатъ на четворки и т. н., постоянно ще прогресирате. Да допуснемъ, вие сте интелегентенъ човѣкъ, срѣщнете нѣкой вашъ приятель, заподозрете го въ нѣщо, безъ да знаете защо. За да заподозрете нѣкой, трѣбва да имате факти. Не допускайте съмнение безъ научна основа. Нѣкой, като се съмнѣва, казва: „не знамъ защо, но нѣщо чувствувамъ, усѣщамъ и затова се съмнявамъ“. Туй усѣщане не е още доказателство. Напр. нѣкой пияница казва: „слабъ ми е стомахътъ, ще си пийна малко винце“. И разсъждава по-нататъкъ: „но защо да си не пийна повече? защото, като пихъ малко, чувствувамъ се добре“. Но това чувствуване не е постоянно, то е само временно, защото утре ще се чувствува зле. Като приложитѣ това правило, че малко винце да се пие е добре, после злоупотрѣблявате и съ това разваляте ефекта, действието на виното. Човѣшкиятъ организъмъ е така нагоденъ, че не търпи нищо излишно. Отъ химията е известно, че всѣки елементъ се съединява съ другъ въ точно опредѣлени тегловни отношения; или единъ елементъ се съединява съ другъ съ точно опредѣлено число атоми, и то толкова, колкото сж необходими, за да образуватъ едно здраво, постоянно съединение. Това е законъ. Така и човѣшкитѣ мисли се съединяватъ по сжщия законъ на видѣлината. Тази видѣлина въ духовния свѣтъ има сжщо своитѣ краски. Тѣ могатъ да бждатъ пасивни и активни. Пасивна е краската, която е отражение, а активната е, която иде направо отъ самия източникъ. Всѣка мисълъ, която въ вашия умъ произведе едно раздвояване, не е божествена, тя е само отражение на виделината. За пр., искате да градите кжща да станете инженеръ, да станете писателъ, да учите медицината, това раздвояване показва, че този предметъ, къмъ който се стремите, не е за васъ. За пр., прѣди освобождението на България, когато имаше само нѣколко професии, бацитѣ съветваха синоветѣ си, да станатъ лѣкари, защото тази професия е по доходна, доставя повече пари; или ги съветваха да станатъ инженери, но не да учатъ такива професии, които не сж доходни. Какъвъ лѣкаръ или инженеръ, или свещеникъ ще стане той, когато у него нѣма вжт-

решно влечение къмъ работата? Ще прилича на онзи лѣкаръ въ срѣднитѣ вѣкове, който ималъ много лесенъ методъ на лечение: лѣкувалъ своитѣ пациенти съ пущане на кръвъ и имъ давалъ да пиятъ топла вода, следъ което пациентътъ умираше. Той се чуделъ, но си казвалъ: „нима всички други лѣкари лѣкуватъ сполучливо своитѣ пациенти?“ Така е и съ съвременитѣ лѣкари: дадатъ нѣкое лѣкарство, и болниятъ умира, а следъ това казватъ, че болниятъ ималъ слабо сърце, или пъкъ намиратъ друга нѣкаква причина, за да се оправдаятъ. Но не е тамъ причината. Този лѣкаръ трѣбва да разбира човѣшкия организъмъ, темперамента на всѣки свой пациентъ и да дава лѣкарства съобразно съ това. Единъ сангвиникъ или холерикъ не може да се лѣкуватъ по единъ и сѣщъ начинъ. Защо? Защото въ единия и другия организъмъ има различни елементи, които реагиратъ по свой особенъ начинъ. Споредъ мене, всички болести, които сега сѣществуватъ, се дължатъ на дисхармонията, която се явява на божествената виделина. Колцина отъ васъ вѣрватъ, че има задгробенъ животъ? Но ще кажете: „тѣй е писалъ еди-кой си велииъ човѣкъ, тѣй е казалъ апостолъ Павелъ“. Но вие каква опитностъ имате за тази реалностъ? Ще кажете: „като умремъ, като отидемъ на онзи свѣтъ, тогава ще разберемъ, имали или не задгробенъ животъ“. За да се разбере тази виделина, трѣбва да имате духовно зрение. Всички хора, у които е развито това чувство, иматъ извѣстни бѣлези въ очитѣ, около зеницата, иматъ извѣстни петна, които показватъ, до каква степенъ е развито това чувство у тѣхъ. У съвременитѣ западни хора това чувство е започнало да се явява като интуиция, предчувствие и т. н.

Единъ день и предъ васъ ще се открие единъ великъ свѣтъ, въ който виделината сѣществува. Тази виделина иде отвжтре, а не отвънъ. Съвременнитѣ окултисти казватъ, че, който има тази виделина, той има магнетизъмъ, такъвъ човѣкъ е мекъ, отстъпчивъ, у него има любовъ, и той скоро прощава. Това, което разрушава, разваля съвременнитѣ хора, сѣ следнитѣ седемъ елемента: гордостта, гнѣвъъ, сладострастието, леността, скѣперничеството, завистта и лакомството. Гордостта не е отъ Бога. Богъ е създалъ така човѣка, че той да се самоуважава, но той се е отдалечилъ отъ Него съ гордостта. На такъвъ човѣкъ лицето, ржцетѣ, носа, иматъ бѣлези на гордостъ. Нѣма да се впускамъ да ви ги обяснявамъ какви сѣ тѣ, вие сами трѣбва да изучавате тѣзи нѣща, има много автори, които сѣ писали по това. Когато почувствувате въ себе си гордостъ, че сте много нѣщо въ свѣта, идете предъ огледалото и запомнете чертитѣ на лицето си, очи-

тѣ си, запомнете цѣлото ваше разположение. Когато имате разположение на любовъ, благостъ, пакъ се огледайте. Христосъ казва: „нѣма нищо скрито въ човѣка“. За слѣпитѣ хора всичко е прикрито. Нѣкои казватъ, че азъ съмъ ви челъ нѣкакви мистерии. За онѣзи, които иматъ очи, нѣма никаква мистерия. Въ моята кесия имамъ една ябълчна сѣмка — ето я — тя е мистерията, посѣйте я, следъ десетъ години ще видите нейнитѣ цвѣтове, плодове и тогава ще разберете тази мистерия. Ще кажете: „може да има нѣщо страшно въ всичко това“. Страхливитѣ нѣма да влѣзатъ въ Царството Божие. По какво се отличава добрия отъ лошия човѣкъ? Който лъже, той говори бързо, а който говори истината, той говори тихо, спокойно и иска казаното отъ него да се провѣри. И азъ искамъ вие да провѣрявате всички нѣща. Мога чрезъ тази виделина да се съобщавамъ съ напредналитѣ американци, китайци, японци, съ вашитѣ заминали за другия свѣтъ, свѣтътъ на божествената хармония. Щомъ имашъ любовъ съ онзи, който е заминалъ за другия свѣтъ, можешъ да говоришъ съ него интелигентно, разумно. Има нѣкои медиуми, които не разбиратъ езика на духоветѣ, и като се мжчатъ да убедятъ другитѣ, че говорятъ съ духове, почватъ да изопачаватъ истината и да полгватъ. Не лъжете, кажете си истината, защото на лъжата краката сж кжси. Истината се движи съ голѣма бързина, и нейнитѣ крака сж дълги, за да може да помага на нещаснитѣ духове. Когато нѣкой казва: „моитѣ крака сж дълги“, азъ казвамъ: „щастливъ си, но бихъ желалъ краката на твоята душа, на твоето сърце сжщо да сж дълги, за да носишъ тази виделина“. Ако може да се развие у насъ тази виделина, ние можемъ да избѣгнемъ 90 % отъ тѣзи злини, които сега ставатъ. Виделината е единъ отъ основнитѣ елементи за отгледването на добри синове и дъщери. На всички жени препоръчвамъ това правило: да не допускатъ въ своя умъ мисли, които носятъ отрицателни качества: онѣзи, които сж изгубили смисълъта на живота, нека всѣка сутринъ, като изгрѣва слънцето, да отиватъ да го посрѣщатъ. Наблюдавайте изгрѣва на слънцето въ продължение на единъ месецъ, и вижте тогава какво ще почувствувате. На пролѣтъ, когато цвѣтята никнатъ, дърветата цвѣтятъ, наблюдавайте ги и проверявайте резултата — въ това ще намерите смисъла на живота. А съвременнитѣ хора какво правятъ? Спятъ до 10 ч. и навечеръ, когато слънцето залѣзва, излизатъ да се радватъ на неговитѣ загасващи лжчи. На есень, когато листата отпадатъ, тогава излизатъ на разхока. Трѣбва да се изучава природата въ своето време. А сега на какво приличатъ хората? Нѣкой чете Евангелието и се

чуди, какво е искалъ да каже съ дадени думи Христосъ. Христосъ е челъ много добре тази книга на божествената природа. Азъ чета книги и се питамъ винаги: има ли писателятъ виделината или не, и какви краски липсватъ у него. Следъ прочита на всѣка книга азъ мога да ви опиша какъвъ е нейниятъ авторъ, каква глава има, какво е лицето му, какви сж ржцетъ му, какво мисли и пр. Нѣкои искатъ да знаятъ кой и какъвъ съмъ азъ. Кое-то ви говоря, това съмъ азъ. Ако ви украдя, такъвъ съмъ; ако ви излѣкувамъ, такъвъ съмъ. Ще питате: „защо той да ни лѣкува?“ Безразлично е кой ще ви помогне, азъ или другъ нѣкой. Споредъ мене, излишъка отъ моитъ знания, отъ моя животъ, азъ трѣбва да го дамъ нѣкому, защото той не е мой. Тази виделина, която иде отвътре, трѣбва да я препратя навънъ. „Всички вие сте виделина“. Отъ 2000 години християнитъ четатъ този стихъ и не могатъ да го разбератъ. Затова хванете вашия Св. Никола и го обърнете съ главата надолу: той е длъженъ да пази вашата кжща и имането ви, защото той е вашиятъ разумъ. Кажете му: „ти или добре ще разсжждавашъ, или съ главата надолу ще те обърна“. Питате: „каково нѣщо е виделина?“ Когато влѣзе тя въ вашата душа, лицето ви ще бжде красиво, очитъ блѣстящи, отъ ржцетъ ви ще излиза една приятна топлина, ще изпущате хубава миризма. А какъ миришатъ съвременнитъ хора? Лошо, много лошо. Теменужкитъ и другитъ цвѣтя ви помагатъ да замаскирате вашата естествена миризма. Тази теменужка, която вие употребявате говори: „Богъ се проявява въ скромността на живота, а не въ гордостъта. Ако вие сте долина, и имате добра почва, Богъ ще насади въ васъ най-добритъ сѣмена, а ако сте единъ голъ, горделивъ върхъ, нѣма да има нищо по васъ, освенъ вечни снѣгове“. Този е езикътъ на теменужкитъ, и когато хората се прѣска-катъ съ тѣхния парфюмъ, нека научатъ езика имъ. Съ това, обаче, не ги обвинявамъ. Бихъ желалъ всички да имате тази миризма и краска на теменужката. Като изкажете една дума или напишете нѣщо, да има въ него тази прекрасна миризма. Споредъ схващанията на тази виделина, всички хора сж цвѣтове. Що е единъ учителъ, проповѣдникъ, земледѣлецъ, баща, майка, братъ или сестра? Тѣ сж велики божествени цвѣтя. Ралбрали ли сте какъвъ цвѣтъ има майката? Като влѣзете въ живота на виделината, ще разберете какъвъ цвѣтъ е майката. По-прекрасни цвѣтове отъ майка, отъ баща, отъ братя, отъ сестри, отъ близни въ свѣта нѣма. Имате ли тѣзи цвѣтове вътре въ себе си? Кой до сега не е изпжждалъ виделината десетъ пжти отъ себе си? Кой не е осакатявалъ цвѣтоветъ на майка си, на баща си, на близнитъ

въ себе си? Отсега нататъкъ трѣбва да градимъ, да градимъ. И ако искате да подигнете българския народъ, трѣбва да градите. България се нуждае отъ соль и отъ виделина, която възраства нѣщата, и затова ученитѣ хора върху туй трѣбва да мислятъ. Безъ соль и безъ виделина — нѣма България. Българскиятъ народъ има единъ коренъ долу на земята и единъ клонъ въ божественія свѣтъ: този народъ трѣбва да роди плодове на клона си горе. Само така може да се охарактеризира единъ народъ или една душа. Душитѣ, наистина, сж индивидуални, но сж едновременно и колективни. Колективността е законъ на хармонията. Виделината можемъ да я чувствуваме съ душата си, съ сърцето си, съ волята си. — Друго нѣщо, което руши виделината, е гнѣвътъ. Гнѣвниятъ човѣкъ е човѣкъ безъ воля. На едно мѣсто въ Писанието се казва: „гнѣвете се, но не съгрѣшавайте“. Гнѣвътъ е извѣстна енергия, неизползувана въ добро направление. Всѣки е изпиталъ следъ гнѣвъ едно отслабване, това показва, че е станало демагнетизиране. — Трети елементъ, който спѣва виделината е сладострастието. То е гробътъ на любовта. Колко млади моми и момци сж отишли преждевременно въ гроба отъ него! Любовта е хармония, а сладострастието — отрова. — Четвърти елементъ, който съсипва виделината е лѣнността. Ако отидете въ Америка, ще видите, че въ училищата учатъ децата, освѣнъ на наука, но и на съответсвуващи за тѣхъ занаяти; тамъ всѣки работи, всѣки самъ изкарва прехраната си и счита за унижение да очаква подаяния; тамъ се уважава всѣки младежъ, момъкъ или мома, които работятъ. Бихъ желалъ въ България всѣки да се стреми къмъ трудъ; това се отнася до гражданитѣ, защото за тѣхъ се явява опасностъ отъ леностъ, а не за селенитѣ. — Пети елементъ, който руши виделината, е завистъта. Завистъта и гордостта сж братъ и сестра. Човѣкъ, който завижда, е и гордъ. Оня, когото е обладала завистъта, наслаждава се, когато гледа, че другитѣ страдатъ. Спомнете си за оная Шекспирова драма, дето единъ скжперникъ еврейинъ сключилъ договоръ да се отрѣже месо отъ длъжника, и настоявалъ за изпълнение на договора, макаръ длъжника да е билъ вече въ положение да плати. Има и много други примери, дето се е проявявала тъй злорадно завистъта, Двама се сждили, и сждътъ, като ги сждилъ, произнесълъ се, че на единия ще наложи наказание два пжти по-тежко отъ онова на другия, и ги запиталъ, какво наказание искатъ да имъ се наложи. Онзи, комуто, предстоявало по-малко наказание, предложилъ да се извадятъ на другия очитѣ. „Но и на тебе ще извадимъ едното око“, казалъ сждътъ. „Нѣка“, отговорилъ той, „но затова пѣкъ на дру-

гия ще се извадят и дветъ“. Човѣкъ, съ такъва жестокостъ не може да има виделина. Завистъта се явява и у политическитѣ хора. Въ България я има достатъчно много. Дайте мѣсто на благороднитѣ хора! Ако у нѣкой човѣкъ има споменатитѣ петъ порока, спънете го, той не е на мѣстото си.

Христосъ, като казва, че вие сте виделина, разбира хората на бждещето. Когато Господъ създаде свѣта, съ неговите звезди, луна, слънце, каза: „това е за бждещитѣ кора“. Нѣкой ми казва: „кажи ми, какъвъ е миналиятъ ми животъ“. Той е написанъ на тебе. Сега може да имашъ разстроенъ организъмъ, то обаче не значи, че си боленъ. Щомъ се махнатъ условията, които пречатъ на виделината, това разстройство ще изчезне. — Другъ порокъ, който пречи на виделината, е лакомството—да имате много. Ще ви приведа единъ примеръ за лакомство. Въ Испания имало единъ милионеръ, който заробилъ цѣли области. Всички се оплаквали отъ него, и за това испанскиятъ царъ заповѣдалъ да го затворятъ. Въ затвора, когато поисквалъ вода или хлѣбъ, давали му, но въ замѣна на това му взимали по 1000 л. за чаша вода и кжсче хлѣбъ. „Това е най-голѣмата жестокостъ, която се върши спрѣмо мене“. „Това е за наказание, му отговорилъ царътъ, иди си сега и не прави другъ пжтъ това, което не искашъ и на тебе да правятъ“. За това Богъ ви праща всички тѣзи злини. Казвате за нѣкого: „той се е родилъ малоуменъ“. Не е вѣрно, че майка му и баща му сж го родили такъвъ, той самъ си е майка и баща. За това нѣщо има две теории: едни казватъ, че майкитѣ предавали своитѣ качества на децата си; други, че детето сжществува въ невидимия свѣтъ като разумно сжщество и си избира подходяща майка, подходяща срѣда, и ще влияе и то на майка си, като ѝ внушава добри мисли. Бременната майка може да опредѣли какъвъ ще бжде нейниятъ синъ споредъ това, какви мисли въ това време я вълнуватъ. Ние можемъ да се противимъ на божествения свѣтъ, но когато законътъ му започне да действува, силата ще премахне нашето безрасждно съпротивление,

Вие, мъже и жени, които сте тука, сте виделина. За мене злото не сжществува. Азъ разбирамъ, че въ божествената хармония, зло не сжществува, но извънъ божествената хармония зло има. Ако вие решите да водите единъ добъръ, благороденъ животъ, вие ще имате тази виделина, тя ще бжде съ васъ; тази виделина е разумна, и всички онѣзи стари мистици, които виждатъ тази виделина, виждатъ необятенъ свѣтъ, пълненъ съ най-хубавитѣ цвѣтове, съ които се пълни тѣхната душа. Когато сте разположени, имате тази виделина. Само че не можете да я задържите за дълго.

Нѣкой пжтъ си мислите, че азъ добре проповѣдвамъ, но казвате: „кой знае каква цель има“. Цельта ми е да изпълня волята Божия. Не съмъ отъ онѣзи, които лъжатъ, досега никого не съмъ лъгалъ, нито сж ме излъгали. Съ нищо друго не може да ме подкупите, а само съ добро, истина, любовъ и мъдрость. Ако искате да служите на Бога и решите това да правите, само тогава Богъ ще слѣзе отъ стоеето величие и ще ви направи добри хора и велики духове. Азъ ви проповѣдвамъ за живия Господъ, за Господа на ХХ. вѣкъ — който събаря затвори, пуца затворниците и носи хармония, редъ и порядъкъ, радостъ и веселие. Той носи такива блага, за които хората не сж помислювали. Ще превърне тази земя въ райска градина, и вие, българитѣ, ще живѣете въ нея. Всички ще бждете живи, пакъ ще ви срѣщна и ще видите дали е вѣрно това, което ви говоря, или не. Това не сж илюзии, както може да си мисли нѣкой. Въ илюзиитѣ има следното качество: за пр., може да храните нѣкого съ илюзии, като му казвате, че сте му дали да яде, но следъ 40—50 деня той ще ослабне и ще умре. Съ илюзиитѣ човѣкъ отпада и оглупѣва. Но ако вашата душа се храни, ободрява, живѣе отъ нѣкаква мисълъ, това не е илюзия. Желалъ бихъ всички българи и българки да бждатъ велики — велики въ добродетель, велики въ любовъ, велики въ правда, велики въ мъдрость, велики въ онази божествена истина на виделината, за която азъ ви говоря. Разсжждавайте за виделината, тя е съ васъ, опитайте я, бждете самостоятелни, влѣзте като пчелитѣ въ всѣки цвѣтъ, за да си съберете медецъ. Не оставяйте тамъ да пренощувате — то е сладострастие — а вземете си меда и идете въ вашия кошерь.

Това е, което искалъ да каже Христосъ съ думитѣ: „вие сте виделина и градъ, поставенъ на планина, не може да се укрие“. Като влѣзете въ този градъ, ще разберете смисъла на вашия земенъ животъ. Вие си въобразявате, какъвъ ще бжде бждещия ви животъ. Той е вжтре въ васъ и зависи отъ сегашния ви животъ. Сжщото е и съ всѣка една буба, която има въ себе си всички елементи, необходими за превръщане на пеперуда. Нѣма да се мине дълго време, и вие ще бждете като тази пеперуда. Сега вие вървите по земята въ права линия и се питате, дали има другъ животъ или не; като станете пеперуди, вие ще видите, че има другъ животъ, и съ вашитѣ крилца, които сж вашия умъ и вашето сърце на виделината, ще кацнете на най-хубавото божествено дърво, дървото на живота, ще разберете смисъла и ще бждете радостни и весели.

Многоценният бисеръ.

... който, като намъри единъ многоцененъ бисеръ, отиде и продаде все, що имаше, и купи го).
Ев. Мат. 13:46.

Тази сутринъ ще ви говоря върху най-маловажния нагледъ стихъ отъ прочетената глава изъ Евангелието на Матей, въ свързка съ другъ единъ законъ, седмиятъ и най-великъ законъ на природата — законътъ за рода.

Въ всѣко нѣщо има родъ — мъжки и женски. Кой не знае що е мъжъ и що е жена? Има само споръ кой отъ двата пола седи по-високо. Казватъ: „Въ началото, когато Богъ създаде човѣка, направи мъжа“; и мъжетъ, като защищаватъ този въпросъ отъ свое гледище, изкарватъ, че тѣ, поради това, стоятъ по-високо; женитъ пъкъ, като защищаватъ своята кауза, казватъ че тѣ именно седятъ по-високо отъ мъжетъ. По този въпросъ има споръ и въ науката — между ученитъ хора. Дълго време ученитъ хора сж притеглявали мозъцитъ на мъжа и жената, за да видятъ колко грама тежатъ, и по тежестта сж опредѣляли тѣхнитъ качества и сж казвали, че понеже мозъкътъ на мъжа е по-тежъкъ, мъжътъ седи по-горе. Обаче, има аксиома въ херметическата философия, че всѣка истина е наполовина истина, и обратното, че всѣка лъжа е наполовина лъжа, сир., че всѣко твърдение е наполовина вѣрно, и всѣко отрицание — пакъ наполовина вѣрно. Следователно, когато човѣкъ твърди нѣщо, ако иска да е правъ, трѣбва да снее 50% отъ своитъ твърдения. На-ли знаете онази българска поговорка за мъжа, който се уплашилъ и рекълъ: „Жено, видѣхъ 100 мечки и избѣгахъ! — „Посмали малко“, рекла жената. — „Да, нѣмаше 100, но 80 сигурно имаше“. — „Посмали, посмали“. — „Поне 60 имаше“. — „Много сж — кжде ще се събератъ 60 мечки да те гонятъ!“ — и мъжътъ свалялъ, свалялъ, докато ги докаралъ до една и най-после рекълъ: „А бе, нѣщо шумна въ храсталака, приличаше на мечка, ама мечка ли беше, не зная“. И въ съвременната философия има много преувеличени нѣща. Туй произлиза отчасти отъ това, че хората не разглеждатъ предметитъ обективно, но ги разглеждатъ субективно; не разглеждатъ предметитъ обективно, значи, отъ мъжка страна, а субективно — отъ женска страна. Съзнателното — това е мъжката страна, подсъзнателното — женската страна. Въ философията има термини: казватъ, че единъ човѣкъ има обективенъ умъ, а другъ — субективенъ умъ.

Всѣки предметъ трѣбва да се разглежда отъ гледището на тия два ума, и тогава ще имаме едно вѣрно понятие.

Сега ще кажете: „Какво отношение има прочетениятъ стихъ къмъ мъжа и жената?“ Има. Вземете предъ видъ какъ се образуватъ бисеритѣ. Казватъ, че нѣкой пѣтъ попада въ мидата малко пѣсъче, и мидата почва да изпуска изъ себе си една течностъ, която обвива това малко пѣсъче, за да не я безпокои — извайва го, като скулпторъ. Не само че го направя гладко, но същевременно и цененъ бисеръ. Това пѣсъче, ако не попадне въ мидата, не ще има никаква цена. Понеже то има известна грапавина, почва да безпокои мидата и я накарва да мисли: да го изхвърли не може, да го изрита, крака нѣма; да му каже: „Илзѣзъ вѣнъ!“ езикъ нѣма; дохожда ѝ на умъ да го направи ценно — „Ти си мой неприятель, но азъ ще те възлюбя и ще те направя ценно“. Ето учението на Христа, Който казва: „Възлюбете враговетѣ си“. Вие бихте изхвърлили това пѣсъче навѣнъ, но мидата отъ него създава бисеръ, за който вие плащате скъпо. Не само това, но Христосъ похвалва тази мида, че е извършила прекрасна работа. Питамъ: ако дойде Христосъ, ще намѣри ли вашитѣ работи така свършени, както работата на тази мида — ще намѣри ли бисери? Вие казвате: „Условия нѣмаме“; женитѣ казватъ: „Когато ние трѣбва да работимъ, мъжетѣ ни спѣватъ, условия нѣмаме, къща нѣмаме, това и онова нѣмаме, не можемъ да работимъ“; а мъжетѣ, отъ своя страна, казватъ: „Не можемъ да работимъ, защото женитѣ ни смущаватъ; това нѣмаме, онова нѣмаме, обществото ни пречи“ и спиратъ. А тази мида не казва, че нѣма условия; безъ крака, безъ ржце, безъ езикъ и безъ човѣшки мозъкъ, тя отъ пѣсъче създава бисеръ, и Христосъ я похвалва. Азъ ви питамъ: не можете ли и вие да направитѣ толкова, колкото тази мида? Можете и повече.

Но да дойдемъ до основния законъ. Външнитѣ форми сж резултатъ на вътрешнитѣ различия, които съществуватъ между мъжа и жената. Всѣки оттенъкъ, всѣка черта на човѣшкото лице се дължи на една вътрешна, дълбока причина въ душата на човѣка. Като разглеждате предмета, вижда ви се, че между мъжа и жената нѣма разлика. Нѣкой пѣтъ жената иска да стане мъжъ, но мъжътъ се отвърща да стане жена. Ако ви попитамъ: какви искате да се родитѣ, всички ще пожелаете да се родите мъже. Какъвъ прогресъ би имало, тогава, въ свѣта, ако всички биха се родили мъже? На-ли Богъ най-първо направи мъжа; последниятъ, обаче, каза: „Тази работа не може да я бжде, самъ не мога да я свърша, какъ ще обработвамъ самъ тази тол-

кова голѣма градина — раятъ, дърветата, които сж въ нея, па и животнитѣ, които сж въ нея, не могат да ме разбератъ“. Тогава Богъ каза: „Много добре, азъ ще ти направя другаръ, като тебе, да ти помага“. И тъй се яви на сцената този великъ законъ, този процесъ, който движи свѣта. Никакъвъ прогресъ, никакво развитие, никакво облагородяване не би имало, ако не съществуваше този законъ. Вие гледате само външната страна на нѣщата, но въ тѣхъ има много по-дълбокъ смисълъ. Единственото нѣщо, което знаете въ природата, то е само женскиятъ полъ: мъжкиятъ полъ е невидимъ. Туй слънце, което виждате, то е женско слънце — мъжкото слънце не се вижда; това слънце черпи енергия отъ мъжкото слънце. И съвременната наука го потвърждава — че всѣкога енергията се проявява въ отрицателния полюсъ на електрическитѣ токове. Думата „отрицателенъ“ или „пасивенъ“ нѣкои хора взематъ въ лошъ смисълъ: подъ „пасивенъ“ разбиратъ: слабъ, безхарактеренъ, безволенъ; но то е криво разбиране. И затуй сж замѣнили думата „отрицателенъ“ съ израза катодни лѣчи — полюсътъ, въ който се появява всѣка енергия. Възъ основа на този принципъ ще изясня много нѣща. Човѣкъ има мозъкъ, но нѣкой пжтъ вие си казвате: „Нищо нѣма въ ума ми“. Защо нѣма нищо? Защото вие сте една безплодна жена, която не ражда. „Не мога да обичамъ — вие сте безплоденъ. Онзи, който не може да мисли и чувствува, билъ той мъжъ или жена, не може да ражда, а всѣко нѣщо, което не ражда, — въ писанието е казано, — е близо до пъкъла. Всѣки отъ васъ бихъ желалъ да знае да ражда: най-голѣмото благословение е, когато човѣкъ знае да създава и отхранва. Какъ може човѣкъ да не ражда, да не създаде една добра мисълъ, едно добро желание въ себе си? То е творчески принципъ, който е достоенъ за мислящи същества. Разбира се, не говоря за онзи творчески принципъ, който отъ нищо може да създаде нѣщо — за Твореца, а за туй същество отъ мъжки и женски полъ; туй, което въ Християнската философия наричаме Христосъ — Богочеловѣкъ. Онзи принципъ, за който Христосъ казва: „Отецъ живѣе въ Мене“, никой не го е видѣлъ; Бога никой не е видѣлъ; никой не е видѣлъ Бащата на свѣта. Майката знаемъ. Богъ се явява въ насъ като майка, която твори, храни и възпитава; Него ние знаемъ. И казва се въ Писанието: „Христосъ дойде на земята да ни изяви Отца“. По сжщия законъ човѣкътъ, който е слѣзълъ отъ небето, първоначално е приличалъ на онова малко пѣсъче, безформенно, нищожно, и божествениятъ Духъ, следъ като е работилъ дълго време, направилъ е единъ бисеръ. И за туй, което

има въ васъ, трѣбва да благодаритѣ на тази мида, въ която сте влѣзли; ако имате сега нѣкаква цена, трѣбва да благодаритѣ на туй божествено съзнание, което е работило дълго време надъ васъ.

И споредъ това схващане, нѣкой пжтъ ценността на нѣщата стои въ тѣхното съдържание, нѣкой пжтъ въ тѣхната поврѣхностъ. Вземете единъ мраморенъ камъкъ изработенъ, изваянъ отъ единъ великъ скулпторъ, който е вложилъ въ камъка една прекрасна идея — кжде лежи тая идея? Въ ония тънки чертици, които този художникъ е прекаралъ надъ камъка. Ако нѣкой глупакъ дойде и разруши тѣзи чертици, ще остане единъ простъ камъкъ, който нѣма никаква стойностъ. Всичко, което ви придава цена, то сж ония ваши благородни мисли, желання и дѣла, които единъ Божественъ Духъ е начърталъ върху васъ. Само ония черти, които може да тури Богъ върху вашия мозъкъ, върху вашето сърце и вашата душа, тѣ ви даватъ цена. И въ научна форма пакъ сжщото е казано: съвременнитѣ учени хора твърдятъ, че толкова повече мисли може да произведе вашиятъ мозъкъ, колкото повече гънки има. А що сж гънкитѣ? То сж ония вложени черти, които се виждатъ върху него. Тия гънки, тия вадички канализиратъ вашитѣ мисли. Нѣкои хора искатъ лицето имъ да е гладичко, като топка: мислятъ, че човѣкъ е красивъ, когато е гладъкъ. Не, тогава лицето е маска. Трѣбва да има известни черти върху него, да показватъ: първо, че е добъръ; второ, че е справедливъ; трето, че има въ него любовъ, че е мждъръ, че е истинолюбивъ — всичкитѣ тѣзи нѣща трѣбва да се проявяватъ навънъ. Следователно, всички хора сж една написана книга, върху която се четатъ тѣхнитѣ качества. Нѣкои хора ме питатъ: „Ти слушалъ ли си Господа, чулъ ли си Го?“ Отговарямъ: не само Го слушамъ, но Го и виждамъ, виждамъ Го, като ми говори, и слушамъ и чувамъ Неговитѣ думи. Човѣшкитѣ думи може само да се слушатъ, но Господнитѣ може да се виждатъ. Богъ, Който е слава, се е въплѣтилъ въ Христа и е станалъ видимъ. И всѣки единъ отъ васъ е божествена слава, изказана, въплѣтена, видима — и ме питате чулъ ли съмъ и говорилъ ли съмъ съ Господа. Двѣ хиляди години Го чувамъ. Христовото учение е една отлична философия — не философия, съ която пипаме въ мрачината, но философия съ която може да виждаме, да пипаме, да миришемъ и да вкусваме. Има анекдотъ, че единъ ученъ европеецъ, който се занимавалъ съ окултни науки и искалъ да проследи дълбокитѣ тайни на природата, попадналъ еднажъ въ едно общество, дето всички хора били слѣпи, съ очи вдлѣбнати

навътре; като се разговаряли съ него, рекли: „Ами този човѣкъ по що се отличава отъ насъ“, и, като го барали, разбрали, че нѣговитѣ очи били изпъкнали — само тази била разликата! Рекли си: „Чакайтѣ да му мръднемъ тази височина навътре, за да прилича на насъ“. И съвременнитѣ философи сж отъ този калибъръ — като намѣрятъ човѣкъ съ изпъкнали очи, оглаждатъ ги и казватъ: „Ти сега ще разсжждавашъ като насъ, ще имашъ понятие за свѣта, за мъжа и жената тѣй, както ние мислимъ“. Добре, но тази философия има отношение къмъ живота, къмъ една велика реалностъ, която трѣбва да провѣрряваме всѣки день, всѣки часъ, всѣка минута, всѣка секунда, защото трѣбва да работимъ, да градимъ. И се питаме: защо сж тѣзи нещастия? На-ли имате положителна философия, вие сте умни хора, измѣрвате пространствата, небето; знаете колко звезди има на небето; знаете да правите разни съединения, знаете какво е кислородъ, водородъ, азотъ, а не знаете да уредите вашия домъ. Значи, има нѣща, които не знаете. Нѣкои казватъ: „Тамъ има нѣща непостижими“. Но, като говоримъ върху тия нѣща, всѣко нѣщо е относително — не е абсолютно непостижимо. Всѣко нѣщо е постижимо, но се изисква време за разбирането му. Едно дете първо почне да разбира малко, после повечко и повечко и, като стане възрастно, неговиятъ възгледъ върху свѣта се измѣнява. И сега задавамъ ви този въпросъ: като дойдете пакъ следъ хилядо години на земята, какви ще бждатъ вашитѣ възгледи? Разбира се, ще бждатъ като сегашнитѣ, плюсъ нѣщо — едно и отгоре плюсъ.

Да се повърна. Туй различие защо е? Хората не трѣбва да бждатъ еднакви. Законътъ е такъвъ, че хората по сжщество сж еднакви, но различни по степенъ: всѣкога трѣбва да сжществува разлика между хората. Това е божественъ законъ. И ако искате нѣкой човѣкъ да ви обича, между него и васъ трѣбва да има разлика, но тя трѣбва да бжде хармонична — както въ тоновете на музиката има различие, и именно въ това хармонично съчетание на това различие седи хармонията, отъ която ние се възхищаваме. Да дойдемъ до обяснение на тази хармония, която трѣбва да сжществува у мъжа и у жената, да приложимъ този божественъ принципъ. Жената е емблема на любовта. Любовта не може да се появи у мъжа — не въ мустакатия мъжъ, защото и жена може да има мустаци, както иматъ и нѣкои животни, но има известни качества, които я отличаватъ, и тия качества вѣчно ще пребждватъ въ нея — но у мъжа се намира оная друга божествена сила, която се казва мъдростъ. Когато любовта и мъдростта се оженятъ, ражда се истината. Искате ли да узнаете

истината, трѣбва да намѣрите баща си — мъдростъта, и майка си — любовъта, и тѣ, като ви родятъ, ще ви кажатъ кое е истина — ще се прояви тази истина. Истината е по бащина линия, тя е пакъ мъжки полъ — тя е синътъ на тия двама. Бащата и майката, сир., мъдростъта и любовъта, като зачатъ, пакъ ще родятъ добродетельта; това е вашата сестра. А добродетельта и истината съединени, това е правдата. Така седи този въпросъ.

Искате ли да създадете този бисеръ, вашата душа именно трѣбва да го обработи. А хората съ какво се занимаватъ? Често питатъ: „Ами ти проповѣдвашъ ли нѣща съобразни съ църквата?“ Отговарямъ: азъ проповѣдвамъ нѣща, които сж съобразни съ великия божественъ законъ; предъ Господа не лъжа; дали моето учение е съгласно съ вашитѣ възгледи, за мене е безразлично; за мене е важно, моитѣ възгледи да бждатъ съгласни съ великия законъ, да не бжда лъжецъ предъ Бога, предъ Небето, предъ ангелитѣ, предъ светиитѣ — то е важниятъ въпросъ за мене. Ако всички така схващатъ учението и така мислятъ, нѣма отъ какво да се плашимъ. Нѣкои казватъ: „Ами ти имашъ цель да образувашъ нѣкоя секта“. Ония, които образуватъ секти, сж, споредъ мене, много дребнави хора. Секта всѣки може да образува — вземи брадва, нацѣпи дървото, ще направишъ секта; или вземи чукъ и начукай камъка, ще направишъ секта; влѣзъ между хората, скарай ги, ще образувашъ секта. Секти лесно се правятъ. Въ една американска черква се скарали по единъ въпросъ — когато се освещавало причастието, да-ли да се вдигне чашата; но ония, които викали, че трѣбва да се дигне, забравили да я вдигнатъ. Често и ние забравяме това, което проповѣдваме, и оня принципъ, който ни съединява. Нашата задача е въ въдворяване Царството Божие на земята. Искамъ да образуваме една секта, но каква? Да станемъ проводници на Божия Законъ, който да завладѣе всички улове и сърца, да станатъ всички — и мъже, и жени, и деца — синове на Царството Божие, да заживѣятъ на земята животъ какъвто трѣбва. И сега, когато хората ми се оплакватъ: „Голѣми нещастия настанаха“, азъ имъ казвамъ: „Радвамъ се, че вашитѣ затвори се разрушаватъ, вашитѣ стари убеждения падатъ, защото, ако отъ едно шише не се излѣе застарѣлата вода, не може да се сипи въ него нова“. Когато Христосъ дойде, евреитѣ трѣбваше да се очистятъ по сжщия начинъ и да заживѣятъ новъ животъ; но тѣ казваха: „Ние Мойсея познаваме, тебе не познаваме; ти искашъ да образувашъ секта“. Но Той, както виждате, секта не образува, макаръ че отъ еврейско гледище Той бѣше еретикъ. Нѣкои ме питатъ: Ти правовѣ-

ренъ ли си?“ Може да бжда правовѣренъ предъ Бога, но отъ гледището на църквата да не бжда такъвъ. И на Христа казваха: „Той иска да унищожи нашия народъ“; но следъ 2.000 години не трѣбва вече да разсѣждаваме като евреитѣ. Питамъ: какво спечелиха евреитѣ, като разпѣнаха Христа? Нищо; разпрѣснаха се по цѣлия свѣтъ. Да се разпне човѣкъ, отъ това по-лесно нѣщо нѣма — четири гвоздеа стигатъ.

Да се повърна на нашия предметъ. Искамъ отъ васъ да разсѣждате, да мислитѣ дълбоко върху нѣщата. И ще ви кажа въ свръзка съ този принципъ за мъжа и жената още едно нѣщо. Първо, трѣбва да любитѣ Господа съ всичкото си сърце, съ всичката си душа, съ всичкия си умъ, съ всичката си сила; второ, да любитѣ ближнитѣ си, както себе си; трето, да любите и враговетѣ си. Азъ туку-що ви говорихъ за враговетѣ ви — за онова малко пѣсѣче. И Христосъ, като дойде на земята, не дойде да спасява благороднитѣ, праведнитѣ, а ония остри пѣсѣчета — за тѣхъ слѣзе въ ада, да ги извади навънъ. И за да се извадятъ тия бисери отъ мидата, трѣбва тази мида да се хване и разтвори. По сѣщия законъ се хващатъ хората на небето, и, като се разтворятъ и се намѣри въ тѣхната душа този бисеръ, той се изважда. Нѣкой като умре, казватъ: „Умре мидата“, и трѣгнатъ подиръ мидата и ридаятъ: „Горката мида, отиде!“ Азъ казвамъ, че тя е отишла на небето. за да занесе бисера, който е създала и обработила, защото, ако не бѣше го направила, тя нѣмаше да отиде на небето, не щеше да струва нищо.

Да се върна върху нѣкои основни черти на мъжа и жената. Онези, които дълго време сѣ изучавали човѣшката конструкция, казватъ, че външнитѣ черти на човѣка се дължатъ на вътрешното негово естество, сир., какъвто е човѣкъ вътре, такъвъ е и вънъ. За това две убеждения нѣма. Тѣ казватъ, че ходилата на краката у правилния мъжъ или жена трѣбва да съставятъ една шеста частъ отъ неговия ръстъ: лицето трѣбва да съставлява една десета отъ ръста; гърдитѣ — една четвъртъ; дължината на ръката отъ китката — пакъ една десета; мърката два пѣти около китката на ръката трѣбва да е мърката на врата. Разбира се, като дойдемъ до отдѣлния човѣкъ, има известни дребни различия: нѣкои мъже и жени сѣ по-продълговати, крушообразни, други съ валчести лица. На какво се дължи това? Хората съ валчести лица не сѣ толкова активни, тѣ сѣ хора примирителни, дипломати — били тѣ мъже или жени. Валчеститѣ лица сѣ по-свойствени на женитѣ, тѣ спадатъ къмъ категорията на майка си. Като ви описвамъ тѣзи работи, искамъ да дамъ

ново направление да схващате християнството въ неговия дълбокъ смисълъ, като наука за живота. Християнството е положителна наука, която трѣбва да ни научи какъ да живѣемъ. Само въ приложението хората се различаватъ — има едно приложение въ физическия животъ, друго въ духовния животъ. Мжжетъ и женитъ не могатъ да бждатъ еднакви — трѣбва между тѣхъ да има разлика. Ако мжжътъ е активенъ и пѣргавъ, ти се радвай и не казвай: „Азъ искамъ да бжда мжжъ“. Въ всѣко проявление трѣбва да има активностъ — ако не на физическото поле, то въ умственото; ако не въ ума, трѣбва да бжде въ сърцето; но винаги човѣкъ трѣбва да бжде активенъ. Активностъ значи работа, произвеждане, въ трояко направление — физическо, умствено и духовно. Всички хора не могатъ да работятъ едновременно на едно и сѣщо мѣсто, въ едно и сѣщо направление, а въ различни полета. Туй различие, което е между васъ, може да роди и дисхармония и хармония — зависи отъ васъ. Когато и двамата сѣ сприхави, единиятъ като каже нѣщо, другиятъ трѣбва да го изслуша; единиятъ като свири, другиятъ трѣбва да слуша. Този е законътъ, който действува въ физическия свѣтъ. Ако единиятъ мълчи, другиятъ оценява това чувство на търпение и ще се отплати въ друго отношение. Обаче, ако жената не държи това поведение, мжжътъ ще каже: „Отъ моята жена по-лоша нѣма; тя има много дълъгъ езикъ; да ни освободи Господъ: или мене отъ нея, или нея отъ мене“. Не мислете, че ще бждете освободени: на другия свѣтъ пакъ ще се преследвате, ако тукъ сте се преследвали. Туй, което може да измѣни вашия животъ, то е разбирането на Божествения Законъ и приложението му въ живота. Ще правите много грѣшки, може да правите съ хиляди, за тѣхъ Господъ нѣма да ви сѣди, Той ще ви прости — увѣрявамъ ви, че ще ви прости — ако само научитъ Божествения Законъ и работите.

Но, ако следъ сто грѣшки не сте научили никакъвъ урокъ, Господъ нѣма да ви ги прости. Всички нѣща въ свѣта трѣбва да се използватъ. Ако крушата има трѣне, ако розата има бодли, то е въ реда на нѣщата — тѣ не сѣ туку-така поставени. Ама, ще кажете, има бодли. Онзи, който ще се качи на крушата, не трѣбва да се качва съ меки дрехи, за да не се съдератъ. Азъ съмъ видѣлъ много деца да оставатъ на крушата, че после съ стълба ги снематъ. Който не знае закона, казва: „Тази круша е бодлива, трѣбва да се отсече“. Бодлива е, но хубави круши дава.

Ще ви кажа другъ единъ примеръ, който еднакво засѣга

мжжа и жената, но примѣрътъ е за последната. Една жена, която е била много нервна, упорита, не изпълнявала никакъ волята на мжжа си: каквото ѝ кажелъ, тя все противното вършела. Единъ пжтъ искала да седне върху кладенеца. Той ѝ казалъ: „Не сѣдай, жено, че ще паднешъ, и ще остана безъ жена“. Тя не го послушала — „Ще седна“. Седнала, но паднала въ кладенеца и потънала въ водата. Той взелъ да плаче и да вика: „На-ли ти казахъ да не сѣдашъ; да бѣше ме послушала, нѣмаше да паднешъ“. Следъ единъ часъ гледа, че отъ кладенеца изкача единъ дяволъ съ побѣлѣла коса. „Какво има?“ пита го мжжътъ. — „А, казва, главата ми побѣля въ единъ часъ отгоре отъ една жена“. Казалъ това и избѣгалъ. Мжжътъ почналъ да мисли какъ може да използва този случай, и най-после наумилъ. Като почналъ да посещава домоветъ, въ които имало зли духове, и като употребявалъ всички средства — заклинания, молитви — за да ги накара да излѣзатъ отъ тия домове, и тѣ пакъ не излизали, сетилъ се да каже: „Бѣгайте, че жена ми иде!“, и тогава всички избѣгвали. По този начинъ жената, която паднала въ кладенеца, направила много голѣмо добро на свѣта, защото, като влѣзла въ кладенеца, и мжжътъ ѝ видѣлъ, че изплашила дявола, разбралъ, че дяволътъ само отъ жена се страхува, а не отъ мжжъ, и, като извика само: „Бѣгайте, че жена ми иде!“, пропжжда всички дяволи. Като пострадалъ единъ, хиляди се освободили.

Ето защо женитѣ иматъ ключоветъ на Царството Божие. И когато Христосъ каза на Петра: „Давамъ ти ключоветъ на Царството Божие“, Той подразбираше този дълбокъ вътрешенъ законъ, че между мжжа и жената трѣбва да има всѣкога едно сжществено различие. Въ това различие седи основата на обичьта, която има мжжътъ спрѣмо жената. Въ деня, въ който жената измѣни позицията, въ която Богъ я е поставилъ, мжжътъ нѣма да я обича: каквито ще диаманти, прѣстени, огърлици и копринени рокли да си тури, никаква външна сила не е въ състояние да накара мжжа ѝ да я обича. Мжжътъ е Господъ за жената; тя трѣбва да вижда, че Господъ живѣе въ него, и, за да я обича Господъ, тя трѣбва да заслужава Неговата обичъ, като извърши нѣкаква работа заради Него. Понеже самъ не може да слѣзе на земята да работи, Той ни дава и умъ, и сърце и сила, — всичко за да завладѣемъ земята, да туримъ редъ и поредѣкъ, въ замѣна на което Той ще ни изпрати всички добрини.

Нѣкои казватъ: „Господъ ще дойде да оправи свѣта“. Той и сега го оправя, но не самъ, а чрезъ други; нѣмцитѣ, отъ една

страна, руситѣ, френцитѣ, англичанитѣ, отъ друга страна, го оправятъ съ своятѣ топове. Нѣкои питатъ: „Кога ще престанатъ да се биятъ?“ Естествено, когато се разчупи тая стена, която разбиватъ. Математически може да се изчисли, колко удара може да издържа известенъ камъкъ. Нѣкой камъкъ се счупва отъ 100 удара, другъ — отъ 200, трети — отъ 500. Така сжщо може да се отгадае и кога ще се свърши войната. Естествено, когато се изгърмятъ потребното количество снаряди и патрони — когато се всели у хората едно ново съзнание за тѣхното назначение на земята. И тогава хората ще кажатъ: „Свършихме една прекрасна работа“.

И Христосъ, като се обръща къмъ Своитѣ ученици, казва имъ, че този човѣкъ, който търсилъ „бисера“ — смисъла на своята душа — като го намѣрилъ, отишълъ, че продалъ всичкото си имане, за да го купи. Ако вие не сте готови въ този свѣтъ да пожертвувате всичко, трѣбва да пожертвувате нѣщо, но да спечелите нѣкакъвъ бисеръ, нѣщо разумно, защото има хора, които жертвуватъ цѣлото си състояние, но никакъвъ бисеръ не спечелватъ — жертвуватъ го за пиянство, за билиардъ, за карти. Ако азъ бихъ намѣрилъ у сиромаша този бисеръ, за който говори Христосъ, бихъ продалъ всичкото си имане. Не е достатъчно да раздаде нѣкой цѣлото си имане на сиромаситѣ, за да направи добро, защото, когато Христосъ казва, че трѣбва да се прави добро, той иска да каже, че това добро трѣбва да се прави разумно. Не би било разумно да давашъ на единъ вълкъ всѣки денъ по едно агне. Въ зоологическата градина го правятъ, защото тамъ държатъ вълцитѣ за чешитѣ, но въ едно общество този законъ не може да го приложимъ; ние не можемъ да жертвуваме агнетата за вълцитѣ: за хората можемъ да ги жертвуваме — има си смисълъ.

Другъ единъ примеръ. Въ миналитѣ предисторически времена сжществували две царства, преградени съ една непроходима планинска верига. И въ дветѣ царства се явявали учени хора да казватъ, че снзи човѣкъ, който може да прокопае тази планина, за да направи пътъ между дветѣ царства, той ще принесе най-голъмо благо на тия два народа. И това можело да стане, обаче при условие, щото този човѣкъ, който почне да работи, никакъ да не се обръща назадъ докато прокопае планината. Мнозина се явявали, започвали да копаятъ, но, като дохождали до нѣйде, нѣкой минувачъ дойде, бутне го: „Какво работишъ, байно?“, той се обърне да му се разправи, и въ това време всичко изкопано се засипва. Най-после явилъ се единъ царски синъ и започ-

наль да работи. Минавали хора, запитвали го какво работи, но той си мълчалъ. Добре, но дошълъ единъ философъ, който искалъ да му покаже по-лесенъ начинъ, за да пробие планината. Тогава и той се измамилъ, обърналъ се да го изслуша, но, когато погледналъ напреде си, видълъ, че дупката, която билъ прокопалъ, пакъ се запълнила съ пръстъ. Зарекълъ се за последенъ пжтъ, че, кой за какво ще да го заприказва, нѣма да се обръща, и, като започналъ да копае, идвали пакъ да го запитватъ, но той действително останалъ глухъ за тѣхъ докато прокопалъ планината, съединилъ тия две царства, и тогава се оженилъ за царската дъщеря на другото царство, и тия два народе заживѣли още по-щастливо. Това не е само една алегория, това е една велика истина. Голѣмата планина, която раздѣля тия два царства, е човѣшкиятъ грѣхъ, който раздѣля земята отъ небето. И ако сте ясновидецъ, ще видите между земята и небето тази черна стена съ крепости, орждия и стражи. Тази планина Христосъ прокопа, направи дупка — затова слѣзе — и когато Той казва: „Само единъ пжтъ има, който води въ Царството Небесно“, Той подразбира тази дупка, този тѣсенъ пжтъ. Две хиляди години има какъ е прокопанъ този тѣсенъ пжтъ, но малцина сж онези, които ходятъ изъ него. Широки пжтища има много, но тѣ не водятъ тамъ, кждето води тѣсниятъ. Мнозина хора не вѣрватъ и казватъ: „Докажете ми това нѣщо“. Разбира се, че то може да се докаже, стига човѣкъ да излѣзе навънъ отъ кжщата си. Но той казва: „Не излизамъ“. Обаче, ще отиде до тази стена и пакъ ще се върне. Затова, като знаете, че вие ще минете презъ тази дупка само чрезъ закона на рода между мжжа и жената, вие трѣбва да се сродите. И когато ние говоримъ за новорождение, за покаяние, подразбираме, че трѣбва да се образува една хармония между насъ и Бога. Ако Господъ не ви обича, кой може да ви обича? Нѣкой казва: „Нѣмамъ приятели; този не ме обича, онзи не ме обича; Господъ не ме обича“. Не е вѣрно: Господъ ви обича; научете се и вие да Го обичате. Той не е невидимъ; навсѣкжде може да Го видите. Този Господъ, за Когото ви говоря, всѣки день най-малко по 10 пжти ви говори, Той ви среща, съветъ ви дава и пр. Когато мислите да направите нѣщо и срѣщнете на улицата нѣкой приятелъ, който ви каже: „Не го правете“, Господъ ви е говорилъ чрезъ този, който ви е срѣщналъ. И сега, когато азъ ви говоря, пакъ Господъ ви говори. Думитѣ сж мои, обвивката е моя, но съдържанието е отъ Господа. Вие приемате единъ подарѣкъ, ще снемете опаковката, обвивката и ще намѣрите съдържанието. Следова-

телно, вие, мъже и жени на земята, трябва да се разберете. Вие имате известна опаковка наоколо, искате да станете велики въ свѣта, богати, да имате къщи, да имате знания, сила, да ви обичатъ всички, каквото пожелаете, съ единъ замахъ да го направитъ. Е добре, но туй съ лотария не става. Тръбва да научите този Божественъ Законъ и отвжтре отъ себе си да започнете. И ако, примерно, вземете този стихъ за бисера и въ годината или месеца прекарвате само по 10 дена въ дълги размишления върху него, знаете ли какви тайни щѣхте да научите отъ него? Както единъ ученъ, като вземе нѣколко призми и ги тури въ известно съчетание, може да види подъ тѣхъ най-малки микроскопически животни, които съ просто око не може да види, така и вие, ако туритъ въ известно съчетание призмитъ, които съществуватъ въ вашия умъ, ще видите много работи, които съ просто око не се виждатъ. Както учениятъ, като разгледа една капка вода подъ микроскопъ, ще види вътре цѣло движение, цѣлъ животъ, цѣлъ свѣтъ, а обикновениятъ човѣкъ нѣма да види нищо, така и онзи, който се ползува отъ божествената мъдростъ, може да вижда всичко, което другитъ не могатъ. Вие ставате нѣкоя сутринъ неразположени, не знаете причината. Не успѣвате въ нѣкоя работа — има си причина; боледувате — има си причина; не сте красивъ — има си причина. Красотата трябва да бжде идеалъ, както на мъжа, така и на жената, защото всички ангели, светии, Иисусъ Христосъ сж красиви. Когато жената каже: „Мъжътъ ми не ме обича“, азъ подразбирамъ, че тя е грозна. Душата, въ която сж написани: добродетель, правда, любовъ, мъдростъ, истина, тази душа е велика, красива, всѣки може да я обича. И ако васъ не обича никой, значи, че вие нѣмате тия черти. Идете при Господа и кажете: „Господи, тури повече твоя чукъ върху мене и напиши тия добродетели“. Ако Господъ не работи съ Своя чукъ върху нѣкого, той ще бжде единъ обикновенъ камъкъ, безъ стойностъ.

Да дойдемъ сега до приложението — какъ трябва да работятъ мъжътъ и жената. Тѣ искатъ да нѣматъ деца. Децата сж носители на истината. Вие, които искате да разберете истината, само вашитъ деца могатъ да ви я разправятъ; вие, които искате да научите смирението, само вашитъ деца ще ви кажатъ какво нѣщо е смирението. Една жена, която никога не е раждала, не може да бжде ни добра, ни смирена, тя всѣкога ще бжде горда. Сжщото се отнася и до мъжа. Всѣка нѣгова мисль, всѣко негово желание, когато се родятъ, тѣ сж живи; въ тѣхъ се крие едно велико сжщество, единъ ангелъ, който единъ день ще ви

бжде приятелъ. Децата, които имате сега, едно време сж били въ вашия умъ само една мечта, на която вие сте дали дреха. Това бисерче, за което Христосъ говори, вие го имате, само че нѣкои отъ васъ искатъ, вмѣсто да го облагородятъ, както мидата — пѣсъчето, да го изхвърлятъ отъ себе си. Казвате: „Господъ не го е направилъ добре“, и го поочуквате. Но то си изгубва смисъла. Не очуквайте линиитѣ, които Господъ е турилъ на човѣшката душа. Азъ съмъ противъ онези философи, които казватъ, че свѣтътъ не е направенъ както трѣбва — чакайте да го поодѣламе, Жената, напр., за да бжде малко по-тѣсна, стѣга се съ корсетъ. За да не затлъстѣвате, постете. Сега ядете три пѣти на день. Опитайте се единъ пѣтъ или два пѣти да ядете, да видите какъ ще се развиятъ у васъ благородни черти. Вие казвате: „Безъ храна не може“. Знаете ли колко трѣбва да ядете на день. Въ живота има известни закони, които регулиратъ яденето. Нѣколко дена нѣмате охота да ядете, не яжте; чакайте докато се възбуди у васъ желание да ядете. Но мжжътъ казва: „Жена ми трѣбва да яде, защото иначе ще се развали“. Ами че тя е сега развалена, ако не яде ще се оправи. Има и животии, които, когато сж нераяположени, не ядатъ.

Та, казвамъ, бисерчето, за което говори Христосъ, вие го имате, само че нѣкои отъ васъ искатъ да го изхвърлятъ, а то е помѣтане, а най-голѣмото зло на съвременната жена е помѣтането. Статистиката констатира, че въ гр. Нью-Йоркъ, презъ 1905 г., е имало 100 хиляди помѣтания. Не е позволено на човѣка да помѣта дете нито отъ ума си, нито отъ утробата си, нито отъ сърцето си, ако иска да бжде християнинъ. Дойде ли ви добра мисль, вие казвате: „Ще я помѣтна“. Ще я помѣтнешъ, ама после ще боледувашъ. Нѣкой казва: „Азъ помислихъ лошо“. Не е грѣхъ дето си помислилъ, но грѣхътъ състои въ помѣтането. Всички помѣтватъ и се чюдятъ защо не е оправенъ свѣтътъ. Вие имате вече въ свѣта идиоти. Лошитѣ мисли, които ви мжчатъ, дяволитѣ, тѣ сж ония деца, ония мисли, ония желания, които вие сте помѣтали нѣкога, защото тѣ казватъ: „Ти си една недостойна майка“, тѣ ви препятствуватъ въ всѣко едно начинание, и вие ставате единъ нещастенъ човѣкъ. Затова най-добре е за васъ, ако искате да бждете щастливи, да се удостоитѣ да влѣзете въ Царството Небесно, отсега нататкъ да не помѣтате и да се молитѣ на Господа да ви прости за лошото използване на всичкм ония добри мисли и желания, на всички ваши деца, които сте помѣтнали, които сте убили и украли тѣхното богатство.

Ето защо въ бждеще ние трѣбва да отхранваме всѣка една благородна мисълъ, всѣко едно благородно желание, защото тѣ ще дадатъ единъ оттенъкъ върху нашитѣ носове, вежди, очи, и ние ще добиемъ аполоновски типове. Сега-засега хората приличатъ на страшилища, грозотии; сега да идатъ на небето, като видятъ хубавитѣ ангели, тѣ ще избѣгатъ отъ тамъ.

Затова трѣбва да се молимъ на Господа да ни помогне да се избѣлимъ. А това не е много мжно. Ако една мида можа да направи единъ бисеръ, за който Христосъ я похвалва, вие като влѣзете въ небето, за какво ще ви похвали Христосъ? Нѣкой ще каже; „Азъ бѣхъ въ България пръвъ министъръ“, но Христосъ ще го попита: „Е, какво добро си направилъ за българския народъ? — Никакво. — Бисеръ имашъ ли? — Нѣмамъ. Ха, навънъ, пакъ долу на земята, дотогава, докогато направишъ бисеръ, защото безъ този бисеръ нѣма да те приема въ Царството Божие“. Дохожда единъ владика: „Ти какво си направилъ?“ ще го попита Христосъ. — Е, учихъ хората на добро, вървахъ въ Тебе. — Направи ли нѣкакъвъ бисеръ? — Не съмъ. — Навънъ!“ А на този, който е направилъ нѣкакъвъ бисеръ, ще му каже: „Радвамъ се, синко, че не си ме засрамилъ, ела, ти си достоенъ синъ“. Сжщо и вие, мжже и жени, като идете въ Небето, ще срещнете нѣкой синъ — вашия бисеръ — който ще ви каже: „Благодаря, майко, че, когато бѣхъ единъ голѣмъ грѣшникъ, ти ме взе вътре въ утробата си и ме направи човѣкъ. Сега въ този свѣтъ азъ ще бжда слуга за тебе съ всичката си душа“. Туй ще бжде вашата радостъ.

Туй е, което Христосъ иска да каже съ тия стихове, отъ които азъ избрахъ най-маловажния, а вижте колко нѣща той съдържа въ себе си. Другитѣ съдържатъ много по-дълбоки работи, които вие ще научите единъ день не тукъ на земята, а като идете въ небето, понеже тогава ще има у васъ ново разбиране, нови чувства и нови способности. Тогава може да видите други картини, които може да разберете. Засега толкова може да ви се даде. Ако ви се даде нѣщо повече, вие не можете го понесе; то би значило да се надуне единъ сапуненъ мехуръ повече, отколкото трѣбва, — той би се пръсналъ. Ето защо, когато Христосъ казва: „Вие, жени, сте емблема на божествената любовъ, въ васъ живѣе Богъ“, женитѣ трѣбва да слушатъ мълчаливо, скромно и трѣбва да се показватъ достойни да го носятъ. Вие казвате: „Трѣбва да знаешъ, Господи, че свѣтътъ сега не е такъвъ, какъвто си го направилъ“. Нѣма защо да учимъ Господа. Когато Той говори, ние трѣбва да мълчимъ. А когато Той

млъкне, ще започнемъ ние урока си: ще кажемъ: азъ направихъ това тъй, онова иначе, и тогава Той ще каже: въ това си правъ; въ това не си правъ. Следователно, учението Му е да Го слушате и да приложитъ това учение въ живота. И когато Христосъ казва на жената: „Обичай ближния си като себе си“, подразбира да обича мъжа си като себе си; същото когато казва на мъжа да обича ближния си, подразбира да обича жена си като себе си. И ако вие дадете тѣзи примери, тогава вашитъ синове и вашитъ дъщери ще ги следватъ. Това е то създаване бисера — алхимическиятъ законъ, приложенъ на физическото поле.

Да се не смушава сърцето ви!

„Да се не смушава сърцето ви!
Иоана 14:1.

Въ свѣта има три вида смущения: еднитѣ смущения сж отъ чисто материаленъ характеръ, засѣгатъ тѣлото; другитѣ смущения сж отъ чувственъ характеръ, засѣгатъ сърцето, а третия видъ смущения сж отъ умственъ характеръ, засѣгатъ ума ни. „Да се не смушава сърцето ви“, всичко това е лесно. И тогава за това смущение Христосъ предписва церове. Какви сж цероветѣ? — За да не се смушава сърцето ви, вѣрвайте въ Бога! И после? — Въ мене вѣрвайте! Смущението изобщо парализира организма, парализира чувствата, парализира и ума. И много отъ органическитѣ болести се дължатъ на едно вътрешно органическо смущение. Много отъ болеститѣ се дължатъ на смущения на чувствата; много отъ болеститѣ се дължатъ на смущения на ума, значи тѣ сж умствени смущения. Когато болеститѣ се дължатъ на умствени смущения, тѣ засѣгатъ мускулната система, засѣгатъ и белитѣ дробове. Когато смущенията сж повече отъ чувственъ характеръ, тѣ засѣгатъ сърцето ни, черния дробъ, дихателната система и кръвоноснитѣ сждове. Туй вцепеняване на кръвоноснитѣ сждове, отъ което хората често умиратъ преждевременно, се дължи на тия вътрешни смущения, които поврѣждатъ нервната ни система. Ето защо Христосъ има право да казва: „не се смушавайте“, т. е. избѣгвайте всички родове смущения. Питамъ: майка ти съ думата „не може“ ли те роди? Колко врѣме се мина, докато ти внушиха тази дума „не може!“ Ти първо се роди съ плача. Заплака предъ майка си и ѝ каза: дай ми да ямъ, защото азъ трѣбва да живѣя. Ти трѣбва да работишъ заради мене. Това бѣше твоята първа заповедъ. Може да се възпроизведе единъ разговоръ между майката и детето. Детето казва: „Понеже ти обеща, че ще ме обичашъ, че ще ме любишъ, трѣбва да работишъ заради мене. Ти си любовта азъ съмъ животътъ, произлѣзълъ отъ тебе. Работи, защото азъ искамъ да живѣя!“ Това сж аргументи много на мѣсто. Ако майката се смушава, дали ще може да отгледа детето си, тя именно ще го проводи на онзи свѣтъ. Често смущенията ставатъ причина да се образуватъ известни подпушвания на енергии, които текатъ въ човѣшкото тѣло: въ неговото сърце, въ неговия умъ — изобщо въ цѣлата нервна система. Човѣкъ е единъ акумулаторъ, или единъ кръстопжтъ, дето се преплитатъ милиони космически течения. Човекъ представлява единъ такъвъ вжзелъ. Въ математическо отношение азъ си представлявамъ човѣка на земя-

та, като една отъ най-сложнитѣ формули. И всѣки, който може да разгадае отношенията на тази формула, всѣки, който може да я преведе въ геометрически изразъ, той ще има една представа за човека.

Казва Христосъ: „Да се не смущава сърцето ви!“ Често, смущенията внасятъ въ насъ единъ видъ киселини и ние изгубваме най-хубавитѣ си чувства за много маловажни работи. Когато идваме въ физическия свѣтъ, ние си начертаваме единъ планъ, който не сме въ състояние да извършимъ, нито пъкъ е задача въ живота ни. Запримѣръ, у нѣкого може да се яви идеята да стане най-силниятъ човѣкъ въ свѣта, затова трѣбва да работи за развиване на здрави, яки мускули. Е, до колко единъ човѣкъ може да бжде силенъ? До колко може да дига тяжести? Азъ зная, че най-силниятъ човѣкъ е единъ американецъ, и той могълъ да дига два коня и едно конче. Дали е имало по-силенъ човѣкъ отъ него, това не зная. Казватъ: силенъ човѣкъ е той! Че колко е силенъ? Единъ човѣкъ да може да дига два коня и едно конче, това сила ли е? Не, днесъ има машини, които могатъ да дигатъ тяжести 100 пѣти по-голѣми отъ тия, които може да дигне единъ човѣкъ. Значи, ние имаме единъ мащабъ, по който можемъ да мѣримъ силитѣ си. Човѣкъ въ физическо отношение не може да се хвали съ силата си. Той е слабъ. Туй, съ което човѣкъ може да се хвали, това е духовната му сила. Тамъ той трѣбва да настоява, тамъ трѣбва да се развива. Силенъ ли е човѣкъ въ духовно отношение, той ще бжде силенъ и въ всѣко друго отношение, а това е важното. Но, идватъ смущенията. Отъ какво произлизатъ смущенията? — Отъ безвѣрие.

Сега, ще ви приведа единъ окултенъ разказъ, за да обясня мисълта си. Да не мислите, че този разказъ е измисленъ. Не, той е действителенъ, предполага се да е станалъ нѣколко хиляди години преди Христа, въ 9-тата династия на Египетъ. Тогава живѣлъ нѣкой си знаменитъ адептъ, нареченъ Муса-Бентамъ. Нѣкои мислятъ, че това име е измислено. Не, това е име, което съществувало. Трѣбва да знаете, че нищо не е измислено. Всичко въ свѣта съществува, и не може да се измисли. Ако нѣкой се наеме да измисли нѣщо, което не е съществувало и което не е казано отъ никого, азъ още сега му давамъ 1000 лева. Въ свѣта нѣма нищо ново. Всичкитѣ нѣща съществуватъ.

И тѣй, всички велики адепти минаватъ единъ курсъ на посвещение, та и този Муса-Бентамъ трѣбвало да държи изпитъ за своето трето посвещение. Всѣко едно посвещение е свързано съ известенъ родъ сили, въ които човѣкъ като влѣзе, трѣбва да

знае, какъ да манипулира съ тѣхъ. Ето защо това било единъ тежъкъ изпитъ. Ако той издържи изпита си, ще влѣзе въ единъ новъ свѣтъ, ще му се отворятъ нови пѣтища, ще му се откриятъ нови способности и чувства, чрезъ които ще може да вижда вече, а не да ходи слѣпишката. Той ще вижда реално, и ще бжде единъ човѣкъ и на реалното, и на идеалното — на реалното, което е постигнато, и на идеалното, което не е постигнато. Задъ туй реално има друго реално и т. н.

Учителятъ завежда своя ученикъ Муса-Бентамъ на една отъ най-опаснитѣ планински мѣстности и му казва, какви мѣчнотии ще срещне. Първата мѣчнотия ще бжде следната: като вървишъ по този пѣтъ, ще срещнешъ една голѣма змия. Ако можешъ да я победишъ, ти ще продължишъ по-нататкъ пѣтя си, но ако не можешъ да я победишъ, тя ще те нагълта и съ тебе всичко ще се свърши. Но когато тази змия се приближи, ти ще видишъ да се върти около нея единъ гълъбъ. Въ това време ти ще бждещъ смѣлъ, ще хванешъ змията за врата и ще я удушишъ, но не се бой! Тогава той му дава едно шише съ нѣкаква течность, която се нарича елемента „вуаръ“. Ще вземешъ тази течность и ще намажешъ очитѣ на змията докато се свърши течността. Щомъ свършишъ течността, силата на змията ще мине въ тебе, и гълъбътъ ще тръгне подире ти. Тръгне ли гълъба съ тебе, ти си извършилъ своята победа.

По-нататкъ, въ продължение на пѣтя си, ще срещнешъ единъ отъ на-голѣмитѣ лѣвовѣ въ свѣта и ако не го победишъ, той ще те разкъса на парчета. Но, когато се приближишъ при този лѣвъ, ще срещнешъ едно агне, което обикаля оголо този лѣвъ. Ти ще се хвърлишъ върху лѣва, ще го хванешъ смѣло за ушитѣ. Следъ това ето вземи това шишенце, въ него има другъ единъ елементъ, въ видъ на течность, наречена „ерунъ“, и съ нея ще намажешъ очитѣ на лѣва. Като свършишъ течността, агнето ще тръгне подире ти. Тръгне ли агнето подире ти, победата е направена, ти си изкаралъ изпита и ще можешъ да продължишъ пѣтя си.

По-нататкъ, като продължишъ пѣтя си, ти ще срещнешъ единъ черенъ, най-силниятъ бикъ въ свѣта, съ остри рога, и ако не можешъ да го победишъ, той ще те наниже на рогата си. Около този бикъ ще видишъ да се движи една крина съ жито и бикътъ я гледа. Ти ще хванешъ смѣло бика за рогата, ще намажешъ очитѣ му съ течността „раунъ“ и като се свърши всичката течность, ще видишъ, че крината съ житото ще тръгне съ тебе. Тръгне ли съ тебе, значи ти си победилъ.

Най-после ще дойдешъ до предѣлитѣ на посвещението си, но ще трѣбва да влѣзешъ презъ царската врата. Предъ царската врата ти ще видишъ да седи единъ страшенъ воинъ съ сабя въ ржка, и ако можешъ да го победишъ, ще влѣзешъ въ царската врата; ако не можешъ да го побѣдишъ, главата ти ще отскочи отъ раменетѣ ти. Около този воинъ ще забелѣжишъ да обикаля една красива девица. Тогава ти ще хванешъ този воинъ, и ето ти тази течность, наречена „амуитъ“, ще намажешъ очитѣ на този воинъ съ течността, и когато се свърши тя, ще видишъ, че красивата девица ще трѣгне съ тебе. Това показва, че победата е твоя, и силата на тоя воинъ ще мине въ тебе.

Така сж правила древнитѣ пророци, така сж правила древнитѣ мждреци, като искали да опишатъ тайнитѣ, които сж скрити вътре въ човѣка.

Сега ще ви оставя вие сами да си помислите върху този разказъ. Но азъ казвамъ: всички страсти, които се бушуватъ въ човѣшкото тѣло, трѣбва да се победятъ по единъ, или по другъ начинъ. Какъ ще се победятъ? — Като взематъ участие всичкитѣ тия четири елемента. Тѣ сж: вуаръ, ерунъ, раунъ и амуитъ. Имате ли тия четири елемента, ще победите вашитѣ страсти. Всичкитѣ тия четири елемента съвокупно представляватъ вѣрата. Тия четири елемента, съ които се намазватъ очитѣ на змията, на лѣва, на бика и на воина, това сж гължбѣтъ, агнето, крината съ жито и красивата девица, които трѣгватъ следъ насъ. Колко струва една крина жито, вие знаете. Какво струва свѣтътъ безъ красива девица, и това знаете. Нищо не струва свѣтътъ безъ красива девица! Вие знаете, че когато Богъ постави първия човѣкъ въ рая, заобиколи го съ най-хубави дървета, съ най-сладкопойни птици, но на Адама стано тежко на сърцето и дълго време плака, и най-после изказа една велика мждрость, че безъ другарка не може. Какво ще прави самъ въ рая, кой ще го утешава, съ кого ще споделя? Богъ като чу тѣгата му, направи му другарка, създаде Ева. Тѣй казва преданието. Че е плакалъ Адамъ, това е вѣрно, понеже, и днесъ плаче. Вие виждали ли сте мжжъ, който плаче? Казватъ, че гениалнитѣ хора не плачели. Да плаче човѣкъ, това не е слабостъ, това е изразъ на човѣщина. Плачѣтъ е едно благородно чувство. Да плачешъ, но на мѣсто! Христосъ, единъ гениаленъ човѣкъ, единъ великъ човѣкъ, Синъ Божий Го наричатъ, и Той плака, и Той пролѣ сълзи. Защо? Не можа ли безъ сълзи? Само единъ ангелски умъ може да оцени колко струватъ тия Христови сълзи. Когато Христосъ плака, тия сълзи не паднаха на земята, ангелитѣ ги събраха въ

едно шишенце. Тия сълзи представляват една ценна лѣковита есенция. Христосъ не плака много, предполагамъ да паднаха около 10 капки само отъ очитѣ му, но тия капки сж лѣковити. Ето вече 2,000 години, какъ свѣтътъ се лѣкува съ тия 10 капки. Тѣ подържатъ живота на цѣлото човѣчество, лѣкуватъ рани, измиватъ болки.

Вѣрвайте въ Бога! Въ съвременната система на възпитание има една отрицателна страна и всички хора се запитватъ: ама защо трѣбва да вѣрваме? — Трѣбва да вѣрвашъ, защото си слабъ. Ще кажете: какъ азъ да съмъ слабъ? — Ами че слабъ си, разбира се. Ако нѣкой отъ васъ мисли, че е силенъ, нека не яде. Защо трѣбва да ядешъ? — Защото си слабъ. Като не ядешъ три дни, отслабвашъ. Като не пиешъ вода 5 — 6 дни, отслабвашъ. Следователно трѣбва да ядешъ, понеже си слабъ; трѣбва да пиешъ вода понеже си слабъ; трѣбва да вѣрвашъ, понеже си слабъ.

И тъй, за да се избѣгне тази слабостъ, трѣбва да вѣрвашъ. Вѣра непременно трѣбва да имашъ. Вѣрата е една връзка, по която протичатъ онези Божествени сили въ душата ни. Вѣрата е едно разположение на чувствата. Щомъ човѣкъ обърне погледа си къмъ Бога, въ него веднага започватъ да текатъ онѣзи Божествени енергии, онзи Божественъ нектаръ въ живота. Природата е много щедра, много благородна. Тя дава въ изобилие. Не се изисква голѣма философия, за да добиете тази благодать. Хората мислятъ, че колкото по-учени ставатъ, толкова повече придобиватъ тия дарби. Тѣ придобиватъ повече критически умъ и мислятъ, че вѣрата може да се замѣни съ разума. Разумътъ има своето практическо приложение въ физическия свѣтъ, той тамъ играе роля, а вѣрата се занимава съ единъ свѣтъ много по-високъ, отколкото е свѣтътъ на разума. Вѣрата е отъ другъ характеръ. Не казвамъ, че разумътъ не е потребенъ, не казвамъ, че трѣбва да влѣзе въ противоречие съ вѣрата, но казвамъ: ако вложитѣ вѣрата въ вашия разумъ, той ще се усили още повече, т. е. смущението ще се премахне, и вие ще добиете онази мощна сила, която е потрѣбна за вашето развитие. Вие сте претърпѣвали онова душевно състояние, когато седите и мислите, че никой не ви обича, че сте нещастенъ, че децата ви нѣма да се изучатъ, че мжжътъ ви не върви въ правия пжтъ, че приходить ви сж малко и т. н. Питамъ: въ това ли седи сжщността на живота? Азъ не мога да си обясня, какъ е възможно, ние разумнитѣ хора, да живеемъ при едно сжщество толкова благородно, толкова разумно и възвишено, а при това да мислимъ, че

То ни е забравило и че Неговото намерение е само да ни смущава и изтезава! Азъ не знаая, отде е изпъкнала тая мисълъ въ вашия умъ! Хиляди години сж изминали, до като човѣшкиятъ умъ се изопачи и го срещаме въ този видъ, какъвто днесъ ни се представлява. Ако се ражда у насъ преплитане, то се дължи на съвсемъ други причини. Ако си зададете задачата, защо трѣбва да се вълнува океана? Какво ще отговорите? Трѣбва ли да се вълнува океана? Да се вълнува 10 — 15 — 20 — 50 — 100 м, отгоре, това е потрѣбно, но да се вълнува отъ дъно, това не трѣбва да става. Туй вълнение е потрѣбно не само за водата, то е потрѣбно и за въздуха, Тъй, че не трѣбва цѣлиятъ океанъ да се размѣтва, а само отгоре, по повърхността. Следователно, ако отгоре въ вашия животъ дойдатъ смущения, тѣ не сж опасни. Христосъ когато казва да не се смущава сърцето ви, Той разбира това смущение, което измива основитѣ на живота. Хората казватъ: нѣма Господъ, животътъ нѣма смисълъ. Мислишъ ли така, ти измивашъ основитѣ на своя животъ. Ти си първокласенъ глупецъ. Като казвашъ, че животътъ нѣма смисълъ, пи амъ: на какви факти се базирашъ? — Че кжщата на Ивана, на Петко, на Драгана, на еди-кого си изгорѣла. Затуй ли животътъ нѣма смисълъ? Ами, ако те туря въ нѣкой модеренъ затворъ, или ако те пратя да живеешъ въ гората, какво би предпочелъ? Пъкъ ако те туря въ едно подземие, много добре украсено, безъ, обаче да прониква свѣтлината, хубаво ли ще ти бжде? Всичко това е резултатъ на съвременната култура. Всички пжтни съобщения, тренове, параходи, фабрики, всички човѣшки изобретения, това сж само начини за упражнение на човѣшкия умъ. Въ това, обаче, не е смисълътъ на живота. Човѣкъ трѣбва да гради кжщи, да прави фабрики, за да се изостри неговия умъ. Всички работи, които човѣвъ прави, всички приспособление по земледѣлието или въ каквото и да е направление, всичко служи на човѣка за развиване на неговитѣ способности. Мислете ли, че онова малко ваше момиченце, което е взело своята кукла и ѝ прави рокличка, управлява я съ пръчицата, та това е последната дума на науката? Мислите ли, че тази кукла ще разреши всички въпроси на свѣта? Това момиченце казва: мамо, вижъ моята кукличка! Това момиченце мнсли ли, че ще разреши задачата на живота? Мислите ли, че онази майка, като роди едно дете, ще разреши всичкитѣ задачи на живота? Азъ гледамъ, една майка като вземе своето дете на ржце, носи го и казва: вижте моето детенце! Като че въ лицето на нейното детенце е изразенъ цѣлия свѣтъ! Една овца сжщо може да вземе своето агънце и да каже: вижте моето детенце! И една крава

може да си вземе теленцето и да каже: вижте моето детенце! И една пчеличка може да вземе своята малка какавидка; и една пеперуда може да вземе своята малка какавидка сжщо; но всичко това разрешава ли въпроситѣ? Това сж само упражнения въ свѣта. Това не е подигравка въ живота. Ако ние влѣземъ въ една иерархия на сжщества отъ по-висока култура, които сж завършили своя земенъ животъ, съ какво ще се похвалятъ тѣ? Павелъ казва: „Азъ ще се похваля съ Господа, нѣма да се похваля съ сина си, съ дъщеря си“. Да се похваля съ Господа това е мощно! Да се похваля съ всички добри хора на земята, а не съ единъ човѣкъ. Една майка като види своето дете, трѣбва да вижда въ неговото лице милиони деца, и да се радва на всички. Радва ли се само на своето дете, тя не разбира смисъла на живота, тя се смущава. Утре умрѣ това нейно дете, тя ще каже: Господи, защо така жестоко ми нарани сърцето, защо ми отне детето? Да се не смущава сърцето ви! Дѣ бѣше до вчера твоята дъщеря? Де бѣше ти преди да те роди майка ти? Де бѣше майка ти, преди да се роди нейната майка? Ами де бѣше майката на майка ти? Вѣрующитѣ трѣбва да си зададатъ този въпросъ. Нѣкои отъ васъ сте на правата посока, а нѣкои казватъ: да се спасимъ само ние вѣрующитѣ: Не, не е така. Въ едно събрание, каквото е това, ние трѣбва да проектираме нашия умъ, нашето сърце къмъ всички онѣзи, на които сърцата трептятъ; да обърнемъ умоветѣ си къмъ онзи великъ Господъ, Който е далъ на всички животъ; да се обърнемъ къмъ всички онѣзи братя, които сж завършили своето развитие, които изпращатъ любовта си къмъ насъ и мислятъ за насъ. Та съ тия сжщества трѣбва да се свържемъ. Съ тѣхъ ще се похвалимъ, съ множеството, а не съ единството. И тукъ на земята, и тамъ горе на небето, на всички слънчеви системи, както и на нашата слънчева система, навсѣкжде мислятъ за насъ. Ще кажете: какъ, и на другитѣ слънчеви системи мислятъ за насъ? Сега трѣбва да докажемъ на ученитѣ хора, че единственото най-щастливо мѣсто не е нашата земя. Ученитѣ хора казватъ, че земята била една градина, отъ която Господъ щѣлъ да насади цѣлата вселена. Много голѣма привилегия си давате! Ами че може да има друга нѣкоя планета, която да служи за разсадникъ на цѣлата вселена. Не, нашата земя е единъ скромненъ разсадникъ, на Божествения животъ, и тя се развива споредъ условията, споредъ степенъта на нейното състояние. Азъ разглеждамъ земята като единъ голѣмъ университетъ съ множество стаи и съ малки и голѣми лаборатории. Въ тия стаи се учатъ младежи отъ I, II, III, IV курсове.

Христосъ, като се обръща къмъ своитѣ ученици, казва имъ: „Да се не смуцаватъ сърцата ви!“ Между сегашнитѣ хора, млади и стари, геройство нѣма. Вие искате, кждето и да отидете въ свѣта, да ви окичатъ съ лаврови венци, съ панделки, като нѣкои булки, да ви посрещатъ съ ржкопрлѣскания, съ ядене и пиене и да нѣма никаква работа. Не, не е така. Ядене и пиене ще дойде на друго мѣсто. Свѣтътъ не е създаденъ само за ядене и пиене. Я ми кажете, кой отъ васъ до сега е ялъ сладко? Следователно, ние сме слѣзали въ единъ свѣтъ, на който самата материя, самитѣ сили влизатъ въ конструкцията на нашия умъ и на нашето сърце и претърпѣватъ една промѣна. Всички тия сили ие трѣбва да ги разгледаме внимателно и за насъ да отдѣлимъ само тия отъ тѣхъ, които ни сж потрѣбни. Каквото спечелва всѣки единъ отъ васъ, спечелва го най-първо за себе си, а после отъ припечеленото, може да даде и на другитѣ свои близки.

Казва Христосъ: „Да се не смуцава сърцето ви!“ Най-важна роль въ смущението играе внушението. Нѣкой ви казва, за-примѣръ: а, вие, не разбирате нищо по този въпросъ. Другъ ви казва: вие не разбирате нищо по този въпросъ. Изредятъ се 10 души единъ следъ другъ да ви казватъ сжщото, че не разбирате нищо, по този въпросъ. По кой въпросъ? — За Бога. И започва тогава: чакай азъ да ти кажа своето мнение за Бога. Е, какво е твоето мнение? — Отъ 2000 години християнскиятъ народъ все разисква въпроса за Бога и то това, което не е важно. Важно е, че Богъ е Любовь, и Любовта ражда живота. Христосъ, носѣше въ свѣта този разуменъ животъ, който даде единъ тласъкъ на една нова култура. Тази нова култура носи сплотяване между хората, тя внася вѣра на човѣка въ себе си, въ Божественото, както и вѣра на другитѣ. Когато срещна нѣкого, менъ ме радва доброто, което виждамъ въ него, а не мисля, какъ да го надхитря, какъ да го изиграя. Да се радвамъ на благородното въ човѣка, това наричамъ култура. Има една благородна чѣрта въ човѣка, споредъ която той всѣкога може да постѣпва справедливо.

Христосъ, като се обръща къмъ ученицитѣ си казва: Да се не смуцавате, и да не смуцавате другитѣ съ вашитѣ проповѣди. „Не говорете глупости, защото съ това смуцавате другитѣ!“ Най-първо говоретѣ на хората разумно и ясно. Богъ е Любовь и тази Любовь е разумна. Въ Божията Любовь нѣма абсолютно никаква жестокость. Ако сжществува жестокость, тя се дължи на съвсемъ други причини. Ще дойде день, когато ние ще се подчинимъ на закона на Любовта. Да ви обясня картинно, какъ се-

ди този въпросъ. Ако единъ листъ се откъсне отъ дървото и падне на земята, той ще има ли сжщитѣ отношения, каквито иматъ другитѣ листа къмъ дървото? Този листъ е обезвѣрения листъ. Всѣки листъ, който падне отъ дървото, остава при корена му. Шомъ изгубишъ вѣрата си, ти си единъ падналъ листъ отъ дървото. Ще се намеришъ долу при корена на дървото и тамъ ще минешъ една последователна метаморфоза. Ще минешъ презъ процеса на разлагането, на гниенето, ще се всмукнешъ отново отъ коренитѣ и после ще излѣзешъ на повърхността като клонче, като листъ, или като цвѣтъ. Ако и тогава не запазишъ своитѣ отношения къмъ дървото, пакъ ще се откъснешъ отъ него и ще се намѣришъ долу при коренитѣ. Казватъ: обезвѣришъ ли се, ще паднешъ отъ дървото. Питамъ: Каква философия има въ този листъ, който се откъсналъ отъ дървото: Цѣлото човѣчество представлява едно дърво, и всѣки единъ отъ васъ е единъ листъ на това дърво. И забелѣжете, че всѣки човѣкъ самъ себе си може да откъсне отъ този организъмъ. Никакъвъ вѣтъръ, никакви бури, никой не може да го откъсне, самъ той може да скжса нишкитѣ на своя животъ. Каква философия има въ този животъ? Като дойдатъ вѣтроветѣ, ще се търкаляшъ налѣво-надѣсно и като те питатъ, защо се търкаляшъ, ще кажешъ, защото съмъ глупавъ. Не, ти се търкаляшъ, защото не вѣрвашъ. Защо съмъ сиромасъ? Защото не вѣрвашъ, ти си при коренитѣ долу. Нѣкой казва: азъ съмъ падналъ. Какво да правя? Падналитѣ хора не могатъ да се спасятъ, както тѣ искатъ. По другъ начинъ могатъ да се спасятъ. Азъ не мога да те взема да те залепя горе на дървото, но трѣбва да минешъ презъ една строга дисциплина. Като сте горе на дървото, казвамъ ви: пазете се да не паднете отъ клонищата! Азъ не говоря за безсърчение, но мнозина хора мислятъ, че като паднатъ отъ дървото, ще може да ги взематъ като сухъ листъ и да ги залепятъ на самото дърво. Не, сухитѣ листа не могатъ да възкрѣсватъ. Туй листо, веднажъ паднало отъ дървото, трѣбва напълно да се разложи. Ние виждаме сжшия законъ и при човѣка. Човѣкъ като умре, неговото тѣло трѣбва съвършено да се разложи. Втори пжтъ този човѣкъ пакъ може нѣкъде да се прероди. Нѣкои не приематъ, че човѣкъ може да се преражда. Не е въпросътъ, дали единъ човѣкъ може да се прероди, или не. Нѣщата независимо отъ всичко това си сжществуватъ въ природата. Той нѣма да бжде въ сжщата форма, каквато е ималъ въ първо време, но ще се роди въ една нова форма. Той нѣма да има първата форма на листа. Защо? Защото навсѣкжде въ природата сжще-

ствува голѣмо разнообразие. Вие не можете да намерите на едно дърво два листа, които да сж подобни. Онѣзи, които сж ботаници, нека разгледатъ внимателно листата на едно и сжщо дърво, и ще видятъ, че всички се различаватъ по нѣщо. Голѣмо разнообразие сжществува въ цѣлата природа. Нѣкога може да си билъ единъ клонъ, обърнатъ къмъ югъ; втори пжтъ може да си единъ клонъ, обърнатъ къмъ северъ. Изобщо положението ти може да бжде всѣкога различно. Следователно, все ще има една малка разлика въ вашата форма, въ вашите схващания, въ вашите разбирания. При всѣко ново явяване ти ще бждешъ сжщиятъ, плюсъ нѣщо ново. Тѣй че при всѣко заминаване, при всѣко ново идване, у човѣка се прибавя единъ малъкъ плюсъ, едно ново нѣщо. Той ще има сжщото съзнание, плюсъ нѣкакъвъ малъкъ придаткъкъ къмъ първото съзнание. Туй е красивото!

Сега главниятъ въпросъ е: защо не трѣбва да имаме смущения? Понеже Писанието казва, че смущението е пжтъ къмъ страха, то щомъ човѣкъ почне да се смущава, страхътъ ще дойде, а щомъ дойде страхътъ, краката на човѣка се продължаватъ и той става бързоходецъ. Туришъ ли на изпитъ нѣкой човѣкъ за неговите идеи, ще видишъ, че той е неспособенъ да издържи. Следователно, смущението, страхътъ създава една пертурбация въ ума. Страхътъ предизвиква една пертурбация и въ сърцето. Щомъ се смути ума, идва смущение и въ сърцето и най-после волята, кормилото на живота изгубва своето направление и човѣкъ почва да бѣга. Бѣгството е много смѣшно. Човѣкъ тогава изпада въ комично положение. Разправиха ми единъ случай, станалъ въ Стара-Загора, още въ турско време. Разнася се слухъ, че въ Стара-Загора идва турска кавалерия. Населението, силно изплашено, хуква да бѣга. Удариха къмъ Казанлъкъ, нагоре къмъ Стара-планина — бѣгатъ, турска кавалерия ги гони. Проточили се краката имъ бѣгатъ. Връщатъ се после, и какво виждатъ? — Никаква кавалерия не е минавала презъ града имъ. Сжщото и въ духовниятъ животъ, и тамъ краката на хората се продължаватъ.

Христосъ казва: „Да се не смущаватъ сърцата ви! Имайте вѣра!“ То значи: имайте стабилитетъ! Ще вѣрвате въ Бога, ще вѣрвате, че въ Него нѣма измѣна и промѣна. Ще вѣрвате и въ единственото и въ множественото число на Бога. Ще вѣрвате, че всички, които сж вѣрвали въ Бога, сж завършили своето развитие. Ще вѣрвашъ, че по този начинъ и ти ще завършишъ своето развитие и ще влѣзешъ въ това общо братство. Туй е красивото въ свѣта, да видишъ добритъ, умнитъ хора и тѣ да

ти говорятъ. Азъ съмъ срещалъ музиканти, тупти имъ сърцето да чуютъ, да срещнатъ музикантъ подобенъ на себе си; художници, на които сърцата имъ сжщо туптятъ да срещнатъ подобенъ на себе си художникъ; срещалъ съмъ и поети такива. Всѣки иска да срещне равенъ на себе си, и като се срещнатъ тѣ взаимно, единъ другъ си даватъ потикъ. И като срещнете човѣкъ съ вѣра, да си давате потикъ въ вѣрата, а не да започнете да спорите, има ли Господъ, нли нѣма. Казвате: Науката чрезъ своите доводи е доказала че сжществува Господъ. Бре, много нѣщо доказала науката! Тя дошла да доказва, че има Господъ, а не може да направи човѣка безсмъртенъ. Ако науката е доказала, че има Господъ, и ако ние действително вѣрваме въ това, Любовта трѣбва да дойде въ насъ. Щомъ дойде Любовта, ще има веченъ животъ, а вечниятъ животъ ще бжде достояние за всѣки едного. Като не можемъ да разрешимъ въпроса, ние оставяме тия работи за другия свѣтъ, и казваме: е, като отидемъ на другия свѣтъ, тогава ще ги разрешимъ. Кой е онзи свѣтъ? — Онзи свѣтъ е свѣтътъ, въ който Богъ живѣе. Кой е онзи свѣтъ? — Онзи свѣтъ е този свѣтъ. Този свѣтъ е една малка проекция, единъ малкъ секторъ отъ тозъ великъ свѣтъ, отъ тозъ великъ животъ. Ами че и ние сме, може би, една малка проекция отъ Бога! И казватъ ученитѣ хора, окулиститѣ, че когато Господъ направилъ свѣта, оставилъ едно малко мѣсто празно и се чудилъ съ какво да го изпълни. Най-после направя хората и ги оставя да живеятъ на земята. Тѣй щото Господъ направилъ хората и за свое забавление, и за забавление на ученитѣ духове. Когато нѣкои ангели, нѣкои арахангели нѣматъ съ какво да се занимаватъ, тѣ ще помилватъ хората, ще се забавляватъ съ тѣхъ. Казвате: какъ, ние за забавление ли сме? — Да, за забавление! Ние сме играчка и за червеитѣ, и за мухитѣ, и за комаритѣ, и за бълхитѣ, за всички. Че кой отъ васъ е свободенъ! Кой отъ васъ не е послужилъ за играчка на другитѣ? Евреитѣ едно време казваха: ние сме свободни поданици, никому играчка нѣма да станемъ. Тѣ бѣха цѣли 400 години подъ египетско иго, изядоха толкова камшици, като роби бѣха условени да правятъ тухли на своитѣ господали, а после казватъ: ние сме свободни! Казва имъ Христосъ: „Който прави грѣхъ, дязолтъ му е баща“. Щомъ мислите така, тѣй е. Ние трѣбва да съзнаемъ Истината, и да опредѣлимъ нашите отношения къмъ Бога. Тази умраза, това невѣрие, което се е създадо, всички тия отрицателни качества, които се образували у васъ, могатъ да се премахнатъ. Тогава ще дойде благородното въ васъ, ще можете

всички заедно да заработите за Бога и нѣма какво да се лъжете. Азъ ще дойда на нивата ви да работя, отъ тамъ мога да дойда въ дома ви да помогна нѣщо и нищо нѣма да ви искамъ, даромъ ще работя. Това разбиране ще дойде, когато ние станемъ хора отъ съвсемъ друго естество, а не такова каквото днесъ имаме. При сегашното си разбиране, при сегашния складъ на мисли, това не може да стане? Кога може да стане? Следъ като се новородимъ. Павелъ казва: „Ние нѣма да умремъ, а ще се измѣнимъ“. Българитѣ казватъ: „Всѣки да бута въ своята кесия“. Добре, и азъ съмъ съгласенъ съ тѣхъ, всѣки да бута въ своята кесия. Защо не? Преди всичко, всици хора не сж еднакво възпитани, не сж еднакво родени.

Христосъ казва: „Вѣрвайте въ Бога, вѣрвайте и въ мене!“ Подъ „мене“ Христосъ подразбира тия, разумнитѣ братя, които съ своята мисль живеятъ въ насъ. Забелѣжете следния фактъ: когато трѣбва да извършишъ нѣщо много велико въ свѣта, всѣкога ще настане една вътрешна борба въ тебъ, ще дойдатъ разни видове мисли. Нѣкои вътре въ тебе ще те съветва едно, други ще те съветва друго, трети ще те съветва съвсемъ различно нѣщо. Единъ следъ другъ ще се изреждатъ да те съветватъ, какъ да постѣпишъ. Тази борба ще се продължава нѣколко дни, нѣкога и повече до като най-после решишъ да постѣпишъ по единъ или другъ начинъ. Най-после Господъ ти казва: „Избери най-доброто отъ това, което твоитѣ братя те съветваха!“ Ти изберешъ най-доброто и така постѣпишъ. Вчера, единъ ученикъ, който отива въ педагогическата гимназия, ми разправяше за единъ урокъ на малкитѣ деца въ отдѣленията. Учителката казва на две момченца отъ своите ученици: „Божко, излѣзъ да напишешъ едно знаме!“ Излиза Божко, написва знамето и си отива на мѣстото. Казва на втория ученикъ: „Богданчо, я напиши и ти едно знаме!“ Излиза и той, написва знамето, отива си на мѣстото. Учителката пита другитѣ деца: „Хубави ли сж тия знаменца? Една отъ ученичкитѣ ѝ дига ржка. „Какво ще кажешъ ти, Лалке?“ — И дветѣ знамена не сж хубави. Излѣзъ тогава да напишешъ ти едно знаме! Излиза Лалка, написва и тя едно знаме. Пита я учителката ѝ. Я вижъ сега, твоео знаме хубаво ли е? Отдалечава се Лалка малко отъ дъската, разглежда своето знаменце и веднага, засрамена, си навежда надолу очитѣ. Защо? — И нейното знаме не е хубаво, даже е по-лошо отъ това на нейнитѣ другарчета. Така н ние, нѣкой пжтъ разглеждаме идеитѣ на другитѣ хора и казваме: тия идеи не струватъ нищо. Прави сте, но като излеземъ и напишемъ, или изкажемъ нашитѣ идеи, виж-

даме, че и тѣ не сж отъ най-хубавитѣ. Погледаме се и казваме: и нашитѣ не сж хубави, т. е. не сж такива каквито трѣбва да бждатъ. И тогава идва смущението въ душата ни и казваме: защо азъ да съмъ толкова глупавъ? Защо азъ да съмъ толкова невежа? Защо азъ да не мога да се изказвамъ, да говоря? — За да можешъ да говоришъ, трѣбва очитѣ ти да изпъкнатъ, като на жаба. За това трѣбва да се молишъ на Господа. Защо азъ не мога да мисля? — Ще се молишъ на Господа да ти се развие центъра отпредъ на челото повече. Защо не мога да си въобразявамъ? — Ще се молишъ на Господа, да ти даде условия да се разшири челото ти. Защо Любовта ми къмъ Бога е малка? — Ще се молишъ на Господа, да ти даде условия да се издигне главата ти надъ ушитѣ повече. Човѣкъ трѣбва да расте въ всѣко направление. Ще се молишъ на Бога за всѣки единъ недѣгъ, който имашъ, и Той ще прати онѣзи повисши братя при тебе да те посѣветватъ, какъ да се поправишъ.

Казва Писанието: „Ще бждете съвършени, ще се стремите къмъ съвършенство!“ Всички смущения произтичатъ отъ факта, че ние мислимъ за себе си, че сме съвършени, а когато влѣземъ въ живота и видимъ своитѣ слабости, веднага се смущаваме. И туй не е вѣрно. Всички ние сме много добри хора. Азъ виждамъ навсѣкжде много добри наредби. Умни сме ние, но какъ? — Въ сравнение съ другитѣ по-малки сжщества отъ насъ. Една мравя е умна, но при мравитѣ, а не при човѣка. Единъ волъ е уменъ, но при воловетѣ, а не и при човѣка. И човѣкъ е уменъ, но при хората при подобнитѣ си. Ако дойдемъ да се сравняваме съ ангелитѣ, ние несме умни. Та, при подобнитѣ си, всинца сме умни. Какъ не! Хиляди, милиони, па и цѣли поколения мрави биха били готови да жертвуватъ всичкото си богатство, и всичко, което иматъ, за да придобиятъ поне единъ човѣшки прѣстъ. Ако биха се събрали хиляди мрави, тѣ не биха имали нито $\frac{1}{1000}$ отъ таланта, който единъ човѣкъ има. Азъ уподобявамъ мравитѣ на малки поточета и казвамъ: ако бихте събрали всички тия поточета и образувате една рѣка, тази рѣка не би могла да обърне нито веднѣжъ човѣшкото колело, Какво богатство има въ човѣшката душа, при това седимъ, смущаваме се, не искаме да признаемъ тази Истина. Ние сме богати и чакаме. Какво чакаме? — Да умремъ и като отидемъ на другия свѣтъ, Господъ да ни надари. Мравята като умре, пакъ си е мравя. Човѣкъ като умре, пакъ си остава човѣкъ, ангелъ не става. Той може да отиде между ангелитѣ, но ангелъ не става. И мравитѣ живеятъ между насъ тукъ на земята, въ кжщи влизатъ, но хора не ста-

ватъ. Азъ гледамъ, въ кжщи ми идватъ мрави, обикалятъ около сладкото, баратъ книгата; после обикалятъ около смокинитъ, баратъ ги, сподѣлятъ заедно съ мене, съ мене ядатъ, но тѣ не сж културни хора, все мрави си оставатъ. Така и ние, можемъ да отидемъ на небето, да бараме сладкото, гърнетата на ангелитъ, но пакъ хора си оставаме. Ние правимъ толкова погрѣшки съ своето незнание!

И тъй, отъ всинца ви се изисква вѣра!

Сега азъ се обръщамъ къмъ васъ и ви пвздравлявамъ съ 25-тата година. Днесъ слънцето минава въ северното си полушарие. Северното полушарие представлява емблема на Истината. То е емблема на друго едно слънце — сърдечното слънце, което се намира въ лѣвото ни полушарие.

Та въ насъ трѣбва да се зароди онова непреодолимо желание на свобода: свобода органическа, свобода умствена и свобода сърдечна. Съ тази свобода ние трѣбва да работимъ за всички. Всѣка вечеръ като си лѣгаме, ние трѣбва да проектираме мислитъ си къмъ цѣлия свѣтъ; трѣбва да проектираме мисълта си и къмъ Бога, и когато Той усети, че ние действително вѣрваме въ Него, Той ще подеиствува за доброто на всички хора, за доброто и на насъ. Така работи Божествениятъ законъ. Богъ никога не насилва хората. Имайте предъ видъ следното правцло: ако ти затворишъ кепенцитъ на своята стая, Божествената свѣтлина никога нѣма да влезе въ стаята ти. Друга свѣтлина може да влезе, но не и тази. Твоитъ очи винаги ще останатъ затворени за Божествената свѣтлина. Отворишъ ли кепенцитъ, тя сама ще влезе. Следователно, щомъ се махне смущението, което поражда подозрението, тази свѣтлина е въ твоитъ очи. Ти се смущавашъ, дали този те обича, дали онзи те обича, дали синъ ти може да свърши, дали мъжъ ти ще бжде живъ и т. н. Смущавате се за нищо и никакво. Азъ ще ви приведа единъ примеръ за единъ отъ ученицитъ, името му нѣма да кажа, и вие нѣма да ми вързвате кусуръ, че говоря за нѣкого. Не, азъ ще кажа нѣщо много хубаво за него. Преди години азъ бѣхъ въ града Б. Единъ отъ ученицитъ се разболѣлъ, но много сериозно, викатъ го вече въ онзи свѣтъ. Азъ се спрѣхъ въ неговия домъ. Той е жененъ човѣкъ, има жена и деца. По едно време идва неговата другарка при менъ уплашена, разтревожена и ми казва: моятъ другаръ отива вече, бере душа. Какво ще правя азъ сама съ тия малки деца! Дано Господъ го помилва, че да поживѣе поне още 2—3 години, да поизрастнатъ малко децата! Отивамъ азъ при него, приближавамъ си ухото близо до сърцето му, слушамъ. Азъ

имамъ много остро ухо. И какво чувамъ? Той се моли Богу, но така искрено, така сърдечно. Отивамъ при жена му и казвамъ: твоятъ другаръ не отива на онзи свѣтъ. Този ученикъ именно сега е на правия пжтъ. Утре ще бжде бодъръ и веселъ. На другия день вече кризата му минава, той се ободрява и ми казва: никога въ живота си не съмъ се молилъ тъй усърдно, както сега. Този братъ изпъди смущението отъ сърцето си. Сестрата пъкъ се смути. Ето защо Богъ казва на този човѣкъ: ти ще живѣешъ не само още 2—3 години, но още—много можешъ да живѣешъ. И действително той и до сега е живъ.

„Да се не смущава сърцето ви.“ Ще се молитъ и много усърдно ще се молите. И азъ казвамъ: ние, съвременнитъ хора, трѣбва да се сраимъ отъ смущенията си. Ще кажешъ: защо да се моля? — Ще се молишъ, като малкитъ деца. Ще кажешъ: защо тъй? — За да се подигнешъ въ душата си, да забравишъ всичко минало, да дойде Божията благодать въ тебе, да те очисти, да ти даде онази радостъ, онзи миръ, които ще ти дадатъ нова свѣтлина, новъ импулсъ за работа, за обичъ къмъ хората, за всичко възвишено и благородно. Казвате: ама азъ не съмъ разположенъ! Оставете това животинско състояние на разположение и на неразположение! Пита ме единъ: накѣде трѣбва да се обръщамъ, като се моля: на изтокъ, на западъ, на северъ или на югъ? Казвамъ му: представи си, че си въ единъ затворъ и отъ тамъ те вадятъ, за да те бесятъ, но ще те бесятъ съ кратката нагоре. Ще се молишъ ли? — Ще се моля. Какъ? — Въ каквото положение и да се намирамъ. Ами представи си, че те обърнатъ съ очитъ надолу. Какъ ще се молишъ? — Съ очитъ надолу. Значи въ каквото положение и да те поставятъ, ще се молишъ, и то по всичкитъ правила. Ще се молишъ и съ главата надолу, и съ очитъ надолу, както намеришъ. При всички трудни положения въ живота си, човѣкъ трѣбва да се моли, да не го е срамъ.

И тъй, вѣра ви трѣбва! Азъ не съмъ за онова лековѣрие, което хората считатъ вѣра. Азъ съмъ за онази искреностъ, за онази абсолютна искреностъ, която трѣбва да живѣе въ душитъ на всички. Нѣкой пита: обичашъ ли ме? Азъ държа на следното положение: като ви кажа, че ви обичамъ, въ тази дума да има съдържание, пълнота, а не да ви казвамъ само на думи. Като ти кажа, че те обичамъ, ти веднага ще кажешъ: щомъ ме обичашъ, дай ми 1000 лева! Добре, ето ви даже и 10,000 лева. Ще кажете: а, пипнахме го! Кажи ми сега обичашъ ли ме? Да, щомъ ти кажа, че те обичамъ, тогава и азъ ще те пи-

тамъ обичашъ ли ме, и азъ ще ти кажа, че имамъ нужда отъ пари. Ще кажа на нѣкоя сестра: обичашъ ли ме? — Обичамъ те. Дай ми тогава 1000 лева. Кажа тогава на друга сестра: щомъ ме обичашъ, дай ми 1000 лева! Отъ всички поискамъ по 1000 лева. Колко души сте тукъ? — Около 400 — 500 души. Тогава, като взема отъ всинца ви по 1000 лева, ще станатъ около 400 — 500,000 лева. Мислите ли, ако сега пусна една подписка помежду ви, всѣки да ми даде по 1000 лева, та нѣма да кажете: е, въ такава проповѣдь не вѣрвамъ. Да се не смуцава сърцето ви! Въ такава проповѣдь не вѣрвате, а вѣрвате въ една проповѣдь безъ пари. Тѣй е, прави сте, ако ви проповѣдвамъ безъ пари, това разбирате, но ако ви проповѣдвамъ за 1000 лева ще се намерите въ чудо. Не, азъ не искамъ да ви смуцавамъ, но казвамъ, че въ васъ трѣбва да има една вътрешна готовность. Като дойдемъ до Бога, въ васъ трѣбва да има една вътрешна увѣренность, Божията дума да не правимъ на две! Онзи Божественъ импулсъ, онѣзи благородни чувства и желания, които се зараждатъ въ душата ни, трѣбва да ги изпълнимъ. Каквито благородни чувства и желания ви дойдатъ, изпълнете ги. Тѣ нѣма да ви костватъ много. Нѣкой пжтъ може да ви костватъ 1000 лева, нѣкой пжтъ 500, нѣкой пжтъ 100, а нѣкога може и 5 лева, дори и 5 стотинки — изпълнете ги! „Да се не смуцава сърцето ви!“

Сега, на първо мѣсто ще хванете змията; после ще хванете лъва; после бика и най-после воина. Хванете ли ги, ще дойде следъ васъ гълъба, после агнето, следъ него крината съ жито и най-после красивата девица. Въ мисълта ви веднага ще дойде онази младата мома. Не, подъ младата мома азъ разбирамъ абсолютната чистота, въ която нѣма никаква скверность. Абсолютна чистота има, когато душата е девствена, чиста отъ всѣкакви пороци. Изпитвали ли сте какво нѣщо е да бъдете свободни отъ грѣхъ?

Азъ бихъ желалъ за единъ день поне, или за единъ часъ да почувствувамъ, какво нѣщо е чистотата, какво нѣщо е да се освободи душата отъ всички свои пороци и съ единъ широкъ замахъ да разпери крилата си да иелѣзе отъ сферата на този земенъ животъ, да се освободи отъ нейнитѣ окови и да погледне съ очите на Онзи, чиято велика Мъдрость, е навсѣкжде, и съ която той разрѣшава всички въпроси. Не мислете, че Богъ ще ни остави роби. Не. Той е рѣшилъ да ни даде свобода! Той е, който воюва заради насъ. Ние имаме единъ, който воюва за насъ. Има още мнозина, които воюватъ заради насъ. Това сж нашитѣ

Бъли Братя, които сж извадили своитѣ ножове, и силата е съ тѣхъ. Отдавна тѣ сж хванали змията и, гължбътъ е съ тѣхъ; отдавна тѣ сж хванали лъва, намазали сж очитѣ му, и агнето е съ тѣхъ; отдавна тѣ сж хванали бика, намазали сж очитѣ му, и крината съ жито е съ тѣхъ; отдавна тѣ сж хванали воина, намазали сж очитѣ му, и младата, красивата девица е съ тѣхъ. Чистотата е съ тѣхъ! Тѣ сж ония братя, отъ сърцата на които блика любовъ. радостъ и животъ. И благодарение на този тѣхенъ импулсъ вие живѣете.

Вие казвате: какво нѣщо е Христосъ? — Христосъ е единъ колективенъ умъ. Христосъ сжествува каго единица, но сжщевременно Христосъ е единъ колективенъ умъ. Не е само това, че Христосъ е билъ Синъ Божии. Не само въ единството ще Го търсимъ. Не е само въ единствено число Христосовото име. Христосъ представлява всичкитѣ Синове Божии, на които отъ душитѣ и сърцата блика животъ и любовъ. Бсички Синове Божии, като че сж едно съединение, въ които се проявява Богъ. Единъ день и вие можете да бждете Синове Божии. Казвате: ами не сме като тѣхъ. Чудни сте вие! Всѣки единъ листъ на дървото има своята важность. Разбирате ли това? Всѣки единъ цвѣтъ, всѣки единъ листъ, всѣко едно клонче на Божественото дърво сж еднакви важни, не е въпросътъ въ голѣмината имъ. Това сж служби, които всѣки единъ заема въ свѣта. Знаете ли каква е вашата служба? Азъ, като погледна на единъ човѣкъ, виждамъ, каква велика служба му е опредѣлилъ Господъ. И тази служба никой не може да му я вземе. Тази служба, на която Богъ ви е поставилъ, можете да я свършитѣ само вие, никой другъ, и вие сте дкѣжни да я свършите. Ето защо вие сте важни. Ако не бѣхте важни, щѣха да ви изхвърлятъ, но тази служба е важна и трѣбва да се изпълни. Затова въ всѣки едно отъ васъ трѣбва да има единъ импулсъ да бжде честенъ, смѣлъ, да се не смуцава. Ще хванешъ змията за врата, иначе ще те глътне, Ще хранешъ лъва за ушигѣ, иначе ще те разкъса. Ще хванешъ бика за рогата, иначе ще те набоде. Ще хванешъ най-после и воина, иначе ще ти отсѣче главата. Ами че това е геройство. Ще бждешъ смѣлъ, нѣма да се смуцавашъ! Ще хванешъ змията за врата, защото гължбътъ е тамъ. — Гължбътъ е емблема на Божествения Духъ. Той представлява невиността. При змията човѣкъ трѣбва да има невиность. Ще хванешъ лъва, защото тамъ е агнето. — Агнето е емблема на кротостта. При лъва човѣкъ трѣбва да има кротость. Ще хванешъ бика за рогата, защото тамъ е крината съ жито. — Житото е емблема на тър-

пение. При бика човѣкъ трѣбва да има търпение. Всѣки, който иска да бжде търпеливъ, трѣбва да яде по 100 грама сурово, неварено жито, като го раздѣля на три пѣти на день, по 30 грама. Ще го дѣвчете дълго време въ устата си докато се сдѣвче добре. Два часа следъ ядене на житото ще пиете горѣща вода. Тѣй се придобива търпението. Най-последъ ще хванете воина, защото тамъ е красивата девица, т. е. чистотата.

И. тѣй, имате невиностъ, кротостъ, търпение и чистота. Това сж качества на вѣрата, чрезъ които се побѣждаватъ неджзитѣ на този свѣтъ.

Казва Христосъ: „Вѣрвайте въ Бога! Да се не смущаватъ сърцата ви! „Вѣрвайте въ Бога, като единиченъ принципъ! Вѣрвайте и въ мене! Вѣрвайте и въ всички ваши Братя, които работятъ за васъ! Тогава Божията Любовь ще се излѣе вѣрху васъ, и побѣдата ще бжде на ваша страна, понеже тя е страната на всички синове Божии. Тѣ ще господствуватъ.